

ERASMUS -projekti+
2019-1-FR01-KA201-063001
"Stereotypioista sukupuolten tasa-arvoon"

TYTÖT JA POJAT
SAMANARVOISIKSI
SATUJEN VOIMALLA

For the best view we suggest you to set the pdf menu as follows:

- two-pages view
- show cover in the two-pages view

TYTÖT JA POJAT SAMANARVOISIKSI SATUJEN VOIMALLA

ESIPUHE

Tämän satukirjan tarkoituksena on edistää sukupuolten tasa-arvoa ja yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta huomispäivän Euroopassa. Satukirja on osa ERASMUS-hanketta "Stereotyyppioista sukupuolten tasa-arvoon", johon osallistuu neljä eurooppalaista koulua (Romania, Suomi, Kreikka ja Ranska) ja kolme yhdistystä (Espanjassa, Italiassa ja Ranskassa):

Romania: Școala Gimnazială Sutesti, str. T. Vladimirescu, nr. 1 - 247670
SUTESTI VALCEA scoalasutesti14@yahoo.com, www.scoalasutesti.ro

Kreikka: 9o Dimotiko Sxoleio Alexandroupolis RODOU 36 - 681 33
ALEXANDROUPOLIS 9dimalex@sch.gr, <https://blogs.sch.gr/9dimalex/>

Suomi: Aarnivalkean koulu - Aarnivalkeantie 9E - 02100 ESPOO
stina.tonteri@opetus.espoo.fi

Ranska: Ecole de Vayres - 17 rue Gloire de France - 87 600 VAYRES
ce.0870859l@ac-limoges.fr

AIFED (Espanja): Calle de Los Aljibes 70 18008 GRANADA
www.aifed.es

Bluebook (Italia): via San Francesco 51 - 10040 RIVAROSSA (TO)
www.bluebook.it

AUX COULEURS DU DEBA (Ranska): 31 allée de la Forêt - 33 600
PESSAC - www.auxcouleursdudeba.eu

Vielä nykyäänkin lapsilla on ennakkoluuloja siitä, mitä tytöt ja pojat voivat saavuttaa, ja he toimivat näiden käsitysten mukaan. Tämän seurauksena miehet ohjautuvat helpommin vastuullisiin tehtäviin; naiset puolestaan tyytyvät epävarmempiin ja matalapalkkaisiin työpaikkoihin. Tämä asetus toistuu herkästi sukupolvelta toiselle.

Tämän vuoksi meidän tulee tarkastella sukupuoliin liittyviä stereotypioita, jotta niitä saataisiin paremmin torjuttua. Tyttöjen ja poikien välillä ei voi olla todellista tasa-arvoa ellemmme pureudu sukupuolten välisten suhteiden perustaan, toisin sanoen miesten ja naisten sosiaalisten roolien erilaisuuteen historiassa. Nämä roolit pohjautuvat filosofisiin, uskonnollisiin, poliittisiin, biologisiin tai sosiaalisiin syihin, jotka ovat erilaisia historian eri aikoina ja eri maissa. Kaunokirjallisuuskään ei ole täysin viaton; myös se osaltaan mahdollistaa eriarvoisuutta ja epätasa-arvoa.

Antamalla tytöille ja naisille heille kuuluvan paikan, tämä satukirja pyrkii tarjoamaan lapsille uuden näkökulman ajattelutavan muuttamiseksi. Yhteiskunta kehittyy parhaiten huomioimalla tasapuolisesti kaikki sen jäsenet. Laissa säädetyn tasa-arvon tulee toteutua myös käytännössä, koska kuten Victor Hugokin sanoi: "Ihmiskunnan synonyymi on Tasa-arvo."

Kansainvälisellä yhteistyöllä ja johdonmukaisella lähestymistavalla valitsimme Euroopassa laajalti tunnettuja perinteisiä satuja ja tarkastelimme niistä löytyneitä tasa-arvon vastaisia viestejä. Sen jälkeen kirjoitimme niiden pohjalta uudet tarinat, joissa tytöillä on päärooli ja joissa pojatkin voivat näyttää herkkyytensä. Näiden tarinoiden avulla pyrimme vähentämään sukupuolistereotyyppien ja seksismin vaikutuksia osoittamalla, että oikeudenmukaisempi ja harmonisempi yhteiskunta on mahdollinen. Stereotyyppiä vapaat lapset voivat täydemmin kehittää omaa yksilöllisyyttään ja empatiaansa.

Voit seurata meitä ja projektimme edistymistä, opiskelijoiden tuotoksia ja muuta materiaalia verkkosivustoltamme ja Facebook-sivultamme:

<https://alegalitedegenre.com>

<https://www.facebook.com/Des-stéréotypes-à-legalité-de-genre-From-stereotypes-to-gender-equality-100612772114572/>

Koko ERASMUS-tiimimme ja opiskelijat toivottavat antoisia lukuhetkiä.

SISÄLLYS

Puu-Rusko, muunnettu Lumikki-tarina

sivu 6

Aktiivinen Alexandra, muunnettu Prinsessa
Ruusunen-tarina

sivu 26

Nestori ja Peto, muunnettu Kaunotar ja
Hirviö-tarina

sivu 44

Rockimo, muunnettu Tuhkimo-tarina

sivu 66

PUU-RUSKO

Olipa kerran kuningas, joka silitti vaatteitaan suklaanruskean ikkunan ääressä keskellä sellaista helleaaltoa, että lintujen sulat sulivat ja tippuivat taivaalta alas. Kun hän silitteli vaatteitaan rennosti ja katseli ikkunasta kuivaa metsää, kuningas poltti itsensä ja hänen ihoonsa tuli kolme punaista rakkulaa. Nuo punaiset jäljet olivat niin näyttäviä, että kuningas ajatteli ne nähdessään:

“Oi, voisinpa saada lapsen, joka olisi yhtä ruskea kuin kuiva puu, hänellä olisi yhtä punaiset huulet kuin nämä rakkulani ja yhtä suklaanruskeat hiukset kuin tämän ikkunan karmit.”

Pian tämän jälkeen kuningas sai tyttölapsen, joka oli yhtä ruskea kuin kuiva puu, hänellä oli yhtä punaiset huulet kuin kuninkaan rakkulat ja yhtä suklaanruskeat hiukset kuin ikkunan karmit. Sen vuoksi hän sai nimekseen Puu-Rusko. Pian Puu-Ruskon syntymän jälkeen kuningas yhtäkkiä katosi. Eikä kukaan tiennyt miksi, tai missä hän oli.

Vuoden lopussa kuningatar otti itselleen uuden miehen, joka oli hyvin ruma ja kunnianhimoinen. Hän omisti monia tehtaita, jotka saastuttivat paljon. Hän oli hyvin rikas, eikä sietänyt ajatusta, että joku toinen olisi rikkaampi kuin hän. Hänellä oli taikapeili, jonka kanssa hän keskusteli:

“Kerro, kerro kuvastin, kuka on rikkain mies valtakunnassa?” Ja peili vastasi: “Te, herrani, olette maan rikkain mies.”

Kuningas oli onnellinen, koska hän tiesi peilin puhuvan totta.

Puu-Rusko kuitenkin kasvoi ja oli intohimoisen kiinnostunut ekologiasta.

Hän oli eläinten ja soiden suojelija ja piti tärkeänä, ettei myrkyllisiä aineita päästettäisi vesiin. Hän halusi pelastaa planeetan. Hän oli niin arvostettu, että ihmiset toivat hänelle lahjoja. Niinpä Puu-Rusko rikastui koko ajan; ja jo kuusitoistavuotiaana hän oli isäänsä rikkaampi.

Eräänä päivänä kuningas jälleen kysyi peililtään:

“Kerro, kerro kuvastin, kuka on valtakunnassa rikkain?”

Peili vastasi: “Kuningas, täällä te olette rikkain, mutta Puu-Rusko on tuhat kertaa teitä rikkaampi.”

Kuningas muuttui vihreäksi kateudesta. Siitä hetkestä lähtien hän ei voinut sietää Puu-Ruskoa silmissään.

Hän kutsui luokseen naismetsästäjän ja sanoi:

“Johdata Puu-Rusko erämaahan; en halua nähdä häntä enää koskaan. Surmaa hänet ja tuo minulle hänen omaisuutensa todisteeksi teosta.”

Metsästäjä totteli, etsi Puu-Ruskon käsiinsä, otti hänen rahansa ja vei hänet erämaahan.

Mutta juuri kun hänen olisi pitänyt tappaa tyttö, hän tajusi, että hänen ei olisi pakko totella kuningasta, hänellä oli vaihtoehto.

Hänen isänsä oli myös metsästäjä. Koko elämänsä ajan tyttö oli hakenut isänsä hyväksyntää yrittämällä olla kuin poika, jota isä olisi halunnut.

Isän mukaan pojat ovat vahvoja, eivätkä itkeskele niin kuin heikot ja herkät naiset. Mutta nyt kun hän katsoi Puu-Ruskoa, hän kuunteli sydäntään: hän ei voisi vahingoittaa tyttöä, se olisi vastoin hänen syvintä vakaumustaan. Hän kieltäytyi uskomasta, että väkivalta olisi jokin ratkaisu. Hän vähät välitti, voittaisiko hän isänsä hyväksynnän tai saisiko hän kuninkaalta palkkion.

“Puu-Rusko, isäpuolesi käski minun tappaa sinut, mutta älä huoli, en aio vahingoittaa sinua. En voi lähteä mukaasi, meillä ei ole tarpeeksi vettä molemmille. Mutta tiedän, että muutaman kilometrin päässä täältä on mökki. Kulje tuohon suuntaan niin löydät sen. Jaamme juomavetemme puoliksi ja annan sinun rahasi takaisin”, hän sanoi ja lähti vastakkaiseen suuntaan.

Puu-Rusko vaelsi yksin erämaassa. Hänen kävellessään taivas muuttui, dyynit värjäytyivät oransseiksi, kellertäviksi ja ruskeiksi auringonlaskun varjossa. Hänen takanaan hiekasta heijastui vaalean beigen värisiä säteitä, jotka pistelivät hänen silmiään. Täällä kaikki oli kuolematonta. Silloin häneen iski kova väsymys. Ja pisteenä i:n päällä hänen vesipullonsa oli tyhjä.

Illan saapuessa ilma kylmeni, mutta päättäväisesti hän jatkoi matkaa ja lopulta löysi mökin, josta metsästäjä oli puhunut. Hän astui sisään; siellä oli lämmintä. Hän oli uupunut, nälkäinen ja janoinen.

Mökki oli hyvin puhdas ja siisti. Siellä oli pieni kirjasto ja kauniita maalauksia. Joka puolella näkyi hassuja työkaluja. Pöytä oli katettu ja pöydällä oli seitsemän lautasta, lasia ja haarukkaa sekä niiden vieressä vettä ja leipää. Hän söi ja joi nopeasti kaiken.

Hän näki, että mökissä oli kaksi makuuhuonetta: toisessa oli kolme sänkyä ja toisessa neljä.

Kuolemanväsyneenä hän kävi makuulle ensimmäiseen sänkyyn. Se ei ollut ollenkaan mukava. Hän yritti toista, sitten toista, mutta kumpikaan niistä ei ollut hyvä. Patjat olivat ihan liian kovat!

Sotkettuaan kaikki kuusi sänkyä kääntyilemällä jokaisessa niistä, hän yritti vielä viimeistä sänkyä. Aah! Se oli täydellinen! Hän nukahti välittömästi.

Pian sen jälkeen saapuivat mökin asukkaat: kolme nuorta naista ja neljä nuorta miestä.

Kävi ilmi, että mökki sijaitsi erämaan reunalla ja asukkaat olivat opiskelijoita, jotka opiskelivat läheisessä kaupungissa.

Heti astuttuaan sisään he huomasivat, että joku oli tullut ja juonut heidän vetensä, syönyt heidän ruokansa ja sekoittanut heidän kaikki vuoteensa.

Ensin he olivat todella vihaisia, mutta nähdessään nukkuvan Puu-Ruskon, jonka iho punoitti polttavan auringon jäljiltä, he säälivät tyttöä ja päättivät olla herättämättä häntä.

Aamulla Puu-Rusko heräsi ja tapasi opiskelijat. Yllättyneenä ja hämillään hän yritti selittää, miksi oli mökissä, mutta ei saanut sanaa suustaan.

Ymmärtäen hyvin tytön hämmennyksen opiskelijat alkoivat esittäytyä:

"Hei, olen Gary! Lempinimeni on Jörö, koska valitan aina kaikesta! Älä kuitenkaan ajattele, että sinun pitäisi kutsua minua sillä nimellä!"

"Olen Ayana! Jotkut ihmiset kutsuvat minua Viisaaksi, koska tiedän paljon asioita ja koska olen älykkäin meistä kaikista! Mutta... en välttämättä halua tätä lempinimeä..."

"Minä olen Camille! Tai Lystikäs, koska olen aina täynnä iloa. Ja myös minä pidän enemmän oikeasta etunimestäni."

"Olen Colin. Mutta koska olen kaikelle allerginen johtuen saasteista ja myrkyistä, joita joudun hengittämään, ihmiset kutsuvat minua joskus Nuhanenäksi. Aivastelen koko ajan. Sinun ei tarvitse kutsua minua niin, muuten muistaisin koko ajan onnettoman terveydentilani!"

"Ja minä olen Renata. Olen luonteeltani hyvin varauksellinen, siksi ihmiset kutsuvat minua Ujoksi."

"Olen Adiou. Olen nuorin. Rakastan kaikenlaisia pelejä ja pidän yksinkertaisista asioista. Mutta älä kutsu minua Simppeliksi, en pidä siitä."

"Hei. Minä olen Alberto. Makaan sängyssäni, se on erittäin mukava, eikö olekin? Olen rakentanut sen itse. Patja on täytetty hiekalla ja kamelinkarvalla: se on vaahtopatja, joka muotoutuu vartalosi mukaan. Ja kyllä, nukun paljon ja nukahtelen joskus melko yllättäen. Siksi ihmiset kutsuvat minua Uneliaaksi. Ole kiltti, äläkä käytä tätä nimeä. En voi sille mitään, että olen narkoleptinen."

"Entä sinä sitten, kukas sinä olet ja miten löysit tien luoksemme?" sanoivat kaikki seitsemän yhteen ääneen.

"No, nimeni on Puu-Rusko, eikä minulla ole lempinimeä. Rakastan etunimeäni. Isäni antoi sen minulle."

Puu-Rusko vakuuttui heidän hyväntahtoisuudestaan. He olisivat voineet ajaa hänet pois ja torua häntä hänen röyhkeydestään, mutta sen sijaan he toivottivat hänet tervetulleeksi kotiinsa.

Hän pyysi anteeksi edellisillan käytöstään. Sitten hän kertoi ikävistä seikkailuistaan ja kertoi huolensa heille.

Järkyttyneinä ja pahoillaan hänen puolestaan he rauhoittelivat häntä ja sanoivat tekevänsä kaiken suojellakseen häntä pahalta isäpuolelta. He antoivat hänelle aloe veraa parantamaan hänen auringonpolttamaa ihoa. Alberto valmisti Puu-Ruskolle yhtä mukavan patjan kuin hänen omansa, jotta hän voisi levätä.

"Meidän on lähdettävä nyt, rakas ystävä! Me opiskelemme Kuvataidekoulussa kaupungissa. Nähdään pian! Ole kuin kotonasi!"

Silloin Puu-Rusko ymmärsi, miksi heidän kotonaan oli siveltimeä, maaleja, savea, puuta ja monia muita maalaamiseen ja kuvanveistoon tarvittavia materiaaleja. Kirjat hyllyillä olivat etupäässä taiteen hakuteoksia ja tietokirjoja.

Puu-Rusko halusi rahoillaan kiittää opiskelijoita heidän lämpimästä vastaanotostaan, päätti täydentää heidän kokoelmaansa ja osti heille monia erittäin kalliita välineitä ja laitteita. Opiskelijat olivat hyvin iloisia ja kiitollisia tästä lahjoituksesta.

Ensimmäiset päivät Puu-Rusko lepäsi, mutta sitten hän kyllästyi kuoliaaksi. Ajan tappamiseksi hän alkoi lukea ja opetella piirtämään. Hän maalasi, valmisti saviruukkuja ja pieniä puuesineitä. Sitten hän sai idean: voisiko roskakorissa olevaa jätettä käyttää uusien esineiden valmistamiseen? Hän teki kaikenlaisia esineitä pahvista, muovista ja jopa vihannesten kuorista.

Kun hänen ystävänsä näkivät hänen työnsä, he arvostivat niitä suuresti ja hämmästelivät teosten kauneutta ja omaperäisyyttä. He päättivät esitellä niitä heidän koulunsa järjestämässä ekologia-aiheisessa näyttelyssä.

Avajaisiin kutsuttiin paljon ihmisiä, ja kaikki olivat todella vaikuttuneita teoksista. Eräs varakas taiteen ystävä, joka näki nuoren naisen ekologisen ja taiteellisen nerouden, osti useita hänen taideteoksiaan. Muutamassa kuukaudessa hänestä tuli yksi valtakunnan suosituimmista ja rikkaimmista taiteilijoista.

Kuningas ei ollut tavannut metsästäjää uudelleen. Hän oli hyvin järkyttynyt, koska tämän piti tuoda hänelle Puu-Ruskon rahat.

"Hän on paennut rahojeni kanssa", kuningas ajatteli. "Mutta ei se mitään, ainakin Puu-Rusko on kuollut, hän ei ole voinut selvitä hengissä erämaassa." Sitten hän lähestyi taikapeiliään ja kysyi: "Kerro, kerro kuvastin, kuka on rikkain valtakunnassa?"

Ja peili vastasi: "Sinä, kuningas, olet rikkain tässä maassa, mutta kaukana erämaassa Puu-Rusko on piilossa seitsemän opiskelijan luona, ja hänestä on tullut paljon rikkaampi kuin sinä."

Hulluna raivosta kuningas alkoi selvittää Puu-Ruskon olinpaikkaa. Hän kuuli huhuja Puu-Ruskon yhä kasvavasta maineesta, ja hän alkoi laatia uutta suunnitelmaa Puu-Ruskon pään menoksi.

Kuningas löysi piilopaikan ja piiloutui ainoan arvostamansa kasvin, Tamariskin, taakse. Se oli suuri karkeakuorinen puu, jossa oli pieniä hilseileviä lehtiä. Hän odotti kärsivällisesti yötä. Sitten hän astui hiljaa taloon ja varsin huomaamatta varasti kaikki Puu-Ruskon teokset ja poistui.

Aamulla Ayana, Camille, Renata, Colin, Alberto, Gary ja Adiou olivat hyvin surullisia nähdessään, että taideteokset olivat kadonneet. Koska Camille oli niin fiksu, hän ehdotti, että he toisivat uusia materiaaleja Puu-Ruskolle koulun kierrätysastioista.

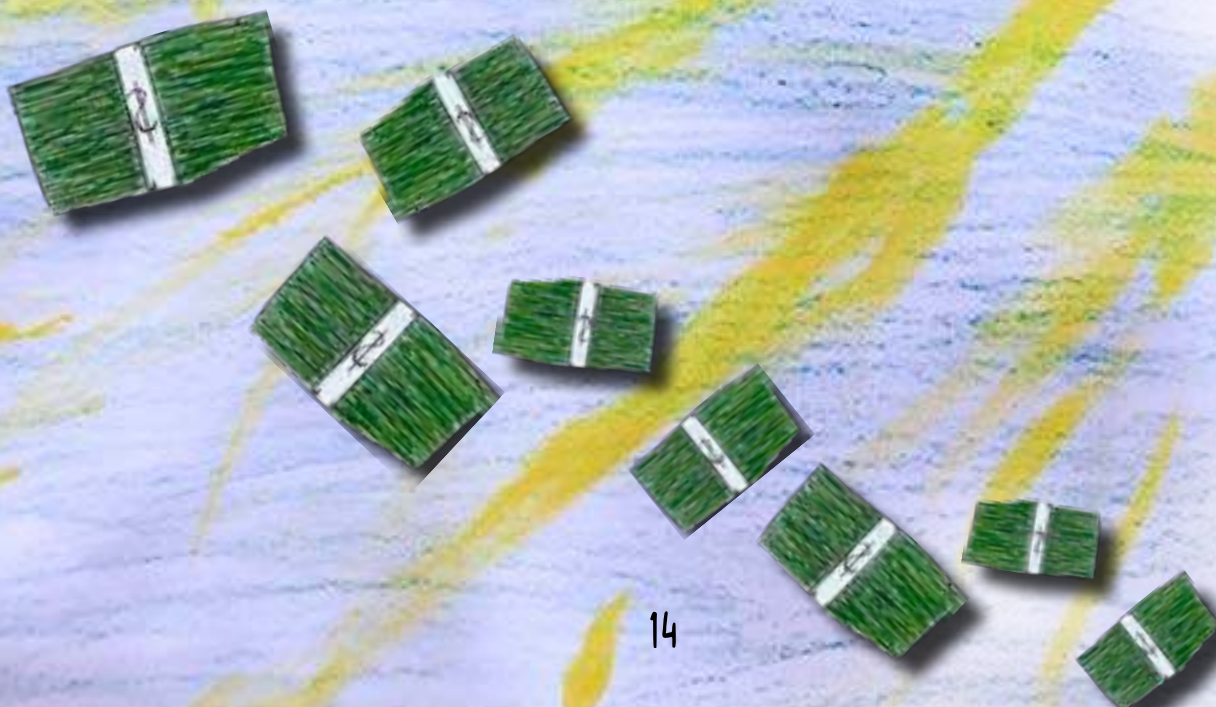
Ja vaikka Gary murahtelikin jatkuvasti, hän tarjosi silti apuaan. Adiou pomppi ilosta, koska hänen mielestään ajatus oli niin erinomainen. Colin käytti hanskoja ja naamaria, ettei aivastaisi jätemateriaaleihin. Kaikki tämä oli tietenkin väsyttänyt Alberton, joka meni taas nukkumaan. Renata puolestaan ei sanonut mitään.

He kaikki kuusi palasivat päivittäin kotiin mukanaan valtavasti uusia materiaaleja. Alberto kannusti ja auttoi Puu-Ruskoa, mikä antoi tytölle rohkeutta ryhtyä jälleen työhön nopeasti.

Puu-Ruskon maine kasvoi kasvamistaan. Monet ihmiset lähettivät hänelle kirjeitä, joissa häntä kiiteltiin hänen omaperäisistä, oivaltavista ja ajatuksia herättävistä ideoistaan. Kaikki antoivat arvoa hänen kyvyllään lisätä tietoisuutta ekologisesta hätätilanteesta. Hänen teoksensa kasvattivat tietoisuutta liikakulutuksen haittavaikutuksista. Käytä uudelleen kertakäytön sijaan. Osta vähemmän mutta parempia tuotteita. Tällaista viestiä hänen tuotantonsa välitti.

Samaan aikaan valtakunnassa kuningas kysyi peililtään uudestaan... ja taas uudestaan se vastasi, että Puu-Ruskosta oli tullut tuhat kertaa rikkaampi kuin hän.

Kuningas ei kestänyt olla tekemättä mitään. Tällä kertaa hän naamioitui rikkaaksi taiteen keräilijäksi ja koputti Puu-Ruskon ovelle. Tämä avasi iloisena oven ja toivotti hänet tervetulleeksi.

Kuningas teeskenteli olevansa kiinnostunut taiteesta ja osti kaikki Puu-Ruskon teokset. Mutta Puu-Rusko ei tiennyt, että kuningas maksoikin hänelle väärennetyllä rahalla.

Lähtiessään kuningas hyvästeli Puu-Ruskon kohteliaasti ja hymyili petollisesti. Sitten hän heitti kaikki teokset roskeen. Sen jälkeen hän meni paikalliselle poliisiasemalle ja kertoi, että Puu-Ruskolla oli valtava määrä väärennettyä rahaa.

Poliisit menivät mökille nopeasti, löysivät rahat ja käskivät Puu-Ruskon lähteä heidän mukaansa. Hänellä oli vain hetki aikaa käydä vessassa ennen lähtöä ja siellä hän kirjoitti viestin vessan seinälle. Hetkeä myöhemmin hän oli vankilassa.

Illalla, kun seitsemän nuorta naista ja miestä saapui kotiin, he joutuivat paniikkiin, koska eivät löytäneet Puu-Ruskoa. Onneksi Alberto löysi viestin kylpyhuoneen seinältä ennen nukkumaanmenoa. Siinä luki: "Minut viedään vankilaan; kuningas on huijannut minua väärennetyillä seteleillä."

He lähtivät nopeasti tapaamaan valtakunnan tuomaria, joka oli erittäin viisas mies. Hän kuunteli opiskelijoita tarkkaavaisesti ja uskoi heitä tuntien hyvin kuninkaan huonon maineen. Hän vapautti Puu-Ruskon yhdellä ehdolla: hän ei saisi enää avata ovia tuntemattomille.

Sillä välin kuningas oli palannut palatsiinsa iloiten kamalaa tekoaan. Hän esitti jälleen saman kysymyksen peililleen, mutta taas se antoi saman ikävän vastauksen. Kuningas huusi vihaisesti: "Puu-Ruskon täytyy kuolla!"

Illalla hän pukeutui kauppiaksi ja osti kookospähkinän. Sitten hän meni linnansa vieressä sijaitsevaan tehtaaseen ja katoi puolet hedelmästä myrkkyn, johon oli sekoitettu mehua. Lähtiessään hän unohti ottaa vastalääkkeen, joka pelastaisi hänet, jos hän koskettaisi vahingossa myrkytettyä pähkinää.

Hän otti yhden kameleistaan, ylitti erämaan ja saapui seuraavana aamuna opiskelijoiden oven eteen. Hän huuteli yhä uudelleen oven ulkopuolella, mutta kukaan ei avannut. Sitten hän meni ikkunan eteen ja näki Puu-Ruskon. "Tulehan, kiltti tyttö", hän sanoi anovalla äänellä yrittäen saada tämän ajattelemaan, että hän on köyhä raukka, "osta jotain, jotta voisin ruokkia perheeni".

Puu-Rusko sääli häntä kovasti, mutta ei avannut oveaan. Sen sijaan hän antoi ikkunasta rahaa ja sanoi, ettei hän tarvinnut mitään.

"Tässä, hyvä rouva, annan kuitenkin kookospähkinän kiitokseksi hyvyydestäsi", kuningas sanoi ojentaen tytölle hedelmän kuorittua puolta.

Puu-Rusko katsoi miestä epäilevästi, mutta päätti ottaa kookospähkinän ja laittoi sen sivuun. Hän katseli kauppiiaan lähtöä ja huomasi silloin jotain outoa: kauppiaalla oli paksut kumikäsiineet käsissään.

Sillä hetkellä Puu-Rusko tunsi kehonsa polttavan ja häntä alkoi huimata. Hänen jalkansa tärisivät ja hän pyörtyi. Kookospähkinän myrkylliset aineet olivat kulkeneet käsien ihon läpi...

Kuningas kääntyi ja näki hänen kaatuvan ikkunan takana. Hän puhkesi sadistiseen nauruun. Hän oli varma, että Puu-Rusko oli kuollut, ja hän oli vihdoinkin päässyt hänestä eroon.

Iltahämärässä seitsemän opiskelijaa palasi mökkiinsä, josta he löysivät Puu-Ruskon makaavan lattialla. Ayana ryntäsi mittaamaan pulssin: "Hän hengittää edelleen!" Häneltä pääsi syvä helpotuksen huokaus.

Silloin hän näki kookospähkinän pöydällä nuoren naisen liikkumattoman ruumiin vieressä.

"Tämän on oltava yksi hänen pahan isäpuolensa likaisista tempuista! Tämä hedelmä on varmastikin myrkyllinen, älä koske siihen! Auta minua nostamaan Puu-Rusko sohvalle, kunnes löydämme ratkaisun."

Sitten hän ryntäsi kirjahyllyn luo ja otti suuren lääketieteellisen kirjan. Hän selasi kiihkeästi kirjan sivuja ja etsi vastalääkettä myrkylle, joka virtasi hänen ystävänsä suonissa. Lopulta hän tajusi, että koska hän ei tiennyt, mitä myrkky oli, oli mahdotonta löytää vastalääkettä - pahimmassa tapauksessa se saattaisi tappaa tytön, jos se olisi väärä. Ainoa varma keino, ettei hänen tilansa pahenisi, olisi ollut ottaa verikoe, mutta lähin sairaala oli seitsemän tunnin kävelymatkan päässä ja oli jo pimeää...

Kaikki seitsemän opiskelijaa suostuivat vuorotellen vahtimaan Puu-Ruskoa ja viemään hänet aamun ensimmäisellä bussilla sairaalaan.

Alkuyö sujui ongelmitta, mutta vuoronsa aikana Gary kuuli hassun äänen tamariskipensaista. Hän nappasi paistinpannun käteensä puolustautuakseen siltä varalta, että paha kuningas oli tullut suorittamaan likaisen työnsä. Gary alkoi lähestyä hiljaa puita. Hän löysi itsensä kasvatusten pienen apinan kanssa. Hän ehti hädin tuskin vetää henkeä, kun apina avasi suunsa ja tervehti häntä moitteettomalla suomen kielellä:

"Hyvää iltaa, kultaseni, anna anteeksi tämä hieman myöhäinen ja rohkea saapumiseni, mutta aika on loppumassa..."

"Mutta kuinka uskallat?! Oletko kuninkaan kätyri? Varoitan sinua; sinun on parasta häipyä, ennen kuin tainnutan sinut tällä pannulla! Niin kauan kuin elän, et taita hiustakaan Puu-Ruskon päästä!"

"Ei ei, olet väärässä kultaseni, ihan päinvastoin, olen tullut auttamaan häntä... Anna minun selittää, minä olen..."

"Pidä suusi kiinni, senkin pieni likainen konna! Älä opeta vanhalle koiralle temppuja, puheesi eivät tehoa minuun!"

Camille oli herännyt meluun. Varmistettuaan, että Puu-Rusko oli kunnossa, hän kiiruhti ulos, mistä kuuli kiihkeän keskustelun äänen...

Kun hän avasi oven ja huomasi, että Gary puhui apinan kanssa, häneltä pääsi pieni huudahdus: "Mutta mitä...?!". Hän ei saanut sanottua lausettaan loppuun.

"Pysy kaukana, hän on kuninkaan lähettiläs! Mutta ole rauhassa, hallitsen tilanteen!" Gary huudahti tiukalla ja turhankin kovalla äänellä, olihan pieni pelokas makaki häntä paljon heikompi.

"Ei, lupaan sen. Olen täällä auttamassa Puu-Ruskoa! Olemme samalla puolella, uskokaa minua!" huudahti pieni olento kyynelsilmin.

"Ah, hän pelaa roolinsa hyvin, tämä kaveri. Melkein uskon sinua! Ole hiljaa ja juokse pois, ennen kuin annan sinun tuntea pannuni voiman!" Gary sähisi edelleen painokkaasti.

"Gary, ole hyvä ja rauhoitu, hän saattaa puhua totta, annetaan hänelle ainakin mahdollisuus selittää", sanoi Camille rauhoittavalla äänellä. Sitten hän asetti kätensä varovasti Garyn käsivarteen yrittäen saada hänet päästämään irti pannusta, mutta Gary piti siitä tiukasti kiinni.

"Ei tule kuuloonkaan. Emme tiedä, mitä konnankoukkuja tällä roistolla voi olla taskussaan! Ei oteta turhia riskejä!"

Pian kaikki heräsivät meteliin. Yhdessä he miettivät, mitä tekisivät tämän salaperäisen vierailijan kanssa. Neljällä äänellä kolmea vastaan he päättivät lopulta antaa hänelle mahdollisuuden selittää tulonsa syyt.

"Kuka sinä olet ja mitä teet täällä tähän aikaan?" Ayana kysyi juhlallisesti.

"Olen pahoillani, että tulin näin yllättäen. Vakuutan teille, että minulla on hyvät aikeet. Nimeni on siis Doreen, ja isäni on metsästäjä, joka työskentelee kuninkaan palveluksessa. Muutama kuukausi sitten kuningas halusi testata uskollisuuttani ja käski minun viedä Puu-Rusko erämaahan ja tappaa hänet... Mutta en pystynyt tekemään sitä. Minä kerroin hänelle reitin kotiin, koska tiesin, että täällä hän tuntisi olonsa tervetulleeksi ja turvalliseksi.

Elin piilossa useita viikkoja, mutta lopulta kuningas löysi minut saatuaan selville, että Puu-Rusko oli edelleen elossa. Koska en ollut totellut häntä, hän rankaisi minua ja taikoi minut apinaksi... Hän pakotti minut esittämään temppuja hänen hoviväelleen ja piti minut lukittuna loppuajan...

Mutta eilen näin vankityrmästäni kuninkaan lähtevän linnasta keskellä yötä. Hän oli naamioitunut kulkukauppiaksi ja oli voidellut kookospähkinän oudolla nesteellä. Arvasin hänen suunnittelevan jotain pahaa ja huolestuin Puu-Ruskon puolesta.

Kun hän toi minulle syötävää, hän onneksi kiireessä unohti lukita sellini oven, joten onnistuin pakenemaan ja seuraamaan häntä kaukaa. Tulin auttamaan Puu-Ruskoa niin nopeasti kuin pystyin."

"Hyvä on", Colin sanoi epäillen, "mutta mitä aiot tehdä käytännössä? Olet metsästäjä, et tietääkseni lääkäri!" hän sanoi ennen kuin antoi jälleen näytteen räjähtävästä aivastuksestaan.

“Ennen kuin aloin varjostaa kuningasta, hiivin hänen tehtaaseensa tutkimaan, mitä myrkkyä hän oli käyttänyt ja otin vastalääkkeen mukaani”, Doreen sanoi kaivaen ylpeänä pienen pullon kukkarostaan. “Eikä siinä kaikki, onnistuin myös varastamaan häneltä tämän...”

Sitten hän näytti heille hopeisen puolikuun muotoisen medaljongin, joka näytti täsmälleen samalta kuin se, joka Puu-Ruskolla oli aina kaulassaan.

“Ja kyllä, tiedän myös, että kuninkaalla on taikapeili, jota hän varjelee tarkasti. Kävin salaa katsomassa sitä viime yönä. Koska olen apina, onnistuin pääsemään sisään ikkunasta, eikä kukaan kiinnittänyt minuun mitään huomiota, onneksi! Peili näytti minulle, mihin medaljonki oli piilotettu. Se kertoi minulle myös, että Puu-Ruskolla on medaljongin toinen puoli ja että jos saisimme nämä kaksi yhdistettyä, voisimme lopulta voittaa pahan kuninkaan ikuisesti!”

Ayana tarttui lääkepulloon, avasi sen ja haistoi sitä kurtistaen kulmiaan samalla tavalla kuin aina silloin, kun keskittyi vaikeaan tehtävään. Lopulta hän antoi tuomionsa: “Tämä on kaktusuutetta. Se maistuu pahalta, mutta se on vaaraton terveydelle. Vaikka se ei saisikaan ystäväämme koomasta, se ei voi vahingoittaa häntä.”

He kaikki kahdeksan menivät Puu-Ruskon sängyn luo. Ayana kaatoi varovasti paksua nestettä hänen suuhunsa ja odotti henkeään pidättäen.

Hetken kuluttua Puu-Rusko alkoi yskiä ja avasi sitten riutuneet silmänsä. Kaikilta pääsi suuri helpotuksen huokaus. Sitten Puu-Ruskon kasvoille levisi inhon ilme: “Yök! Nopeasti, antakaa vettä! Tämä maistuu kamalalta!”

Kun Puu-Rusko oli juonut lasillisen vettä ja toipunut täysin, Doreen kertoi hänelle koko tarinan. Lopetettuaan hän ojensi Puu-Ruskolle medaljongin.

“Vau!” huudahti Puu-Rusko. “Se tosiaan on aivan sama kuin mikä minulla on! Sain sen isältääni, kun synnyin...”

“Linnan taikapeili kertoi, että jos laitamme puoliskot yhteen, pystymme estämään isäpuolesi pahat teot...”

“Meillä ei ole mitään menetettävää...”, sanoi Puu-Rusko hieman epäröivästi.

Sitten hän veti medaljonkeja lähemmäs toisiaan, ja ne olivat tuskin koskeneet toisiinsa, kun niistä syntyi voimakas sininen valo, joka täytti koko huoneen. Valonsäde siirtyi sitten kohti Doreenia ja ympäröi hänet värisevään pyörteeseen.

Kun pyörremyrsky oli ohi, paikassa, jossa apina oli ollut hetkeä aiemmin, seisoι nuori nainen, jolla oli melkein yhtä tummat hiukset kuin Puu-Ruskolla. Puu-Ruskon viimeisetkin epäilykset hävisivät:

"Sinä säästit henkeni ja näytit minulle, kuinka selvitä hengissä erämaassa!" hän huudahti. Kaksi naista halasivat toisiaan pitkään.

"Tämän tyrannin hallituskausi on jatkunut riittävän kauan, on aika lopettaa se", sanoi Puu-Rusko. "Doreen, luuletko voitaisi auttaa meitä pääsemään linnaan huomaamatta? "

"Kyllä, tiedän missä vartijat ovat, mutta tarvitsemme suunnitelman", Doreen sanoi.

Hyvin valmisteltu suunnitelma ja riittävät vesivarastot mukanaan he kaikki lähtivät kohti linnaa.

Kun linnan portit olivat vihdoinkin näkyvissä, Camille ja Gary erosivat muusta ryhmästä ja lähtivät häiritsemään vartijoita niin, että muut pääsisivät linnaan. Camille, koska hänen mielestään se oli mielettömän hauskaa ja Gary, siksi että hän tunsikin olevansa edelleen anteeksipyyntönsä velkaa Doreenille, koska oli ottanut tämän vastaan melko vihamielisesti. Vartijat menivät lankaan, ja reitti oli vapaa.

Puu-Ruskon medaljonki alkoi silloin jälleen kimaltaa ja liikkua itseksensä ilmassa. Se ohjasi heitä kohti kuninkaan kammion ovea.

Doreen varoitti heitä: "Varokaa! Kuninkaan huoneistoja vartioidaan! Varovasti!"

Sitten he piiloutuivat pieneen syvennykseen. Renata, vaikka olikin jokseenkin arka, keräsi kaiken rohkeutensa ja ilmestyi vartijoiden eteen. Hän alkoi laulaa täyttä kurkkua ja juosta kovalla vauhdilla vastakkaiseen suuntaan, vartijat hänen perässään. Muut käyttivät tilaisuutta hyväkseen ja ryntäsivät kiireesti huoneeseen.

Peili veti medaljonkia puoleensa kuin magneetti niin kovaa, että Puu-Rusko ei voinut muuta kuin seurata sitä. Heti kun medaljonki koskettti peiliä, peilistä lähti sama voimakas sininen valo, mutta loiste oli niin voimakas, että se sokaisi heidät hetkeksi.

Kun he pystyivät jälleen avaamaan silmänsä, he näkivät käden työntyvän ulos peilistä. Kättä seurasi pian käsivarsi, sitten toinen, sitten parrakkaat kasvot, joissa oli ryppyjä...

"Isä!!!" huudahti Puu-Rusko uskomatta silmiään.

"Rakas lapseni..." mies vastasi hellästi ja avasi käsivartensa hänelle liikuttuen kyyneliin.

Heidän syleilynsä jäi kuitenkin lyhyeksi, koska he kuulivat askelia käytävästä. Puu-Ruskon isä nosti etusormen huulilleen ja käski muita piiloutumaan oven taakse ja meni itse piiloon peilin taakse.

Hetkeä myöhemmin paha kuningas ryntäsi huoneeseen ja käveli itsevarmasti kohti peiliä. Hän ihaili hetken tyytyväisenä peilikuvaansa, ennen kuin esitti ainoan hänelle tärkeän kysymyksensä:

"Kerro, kerro kuvastin, kuka on rikkain koko valtakunnassa?"

"Olet ehkä rikkain valtakunnassa, mutta sydämesi on köyhempi kuin köyhin talonpoika, joka näkee nälkää ahneutesi vuoksi", Puu-Ruskon isä vastasi piilopaikastaan.

"Kuinka sinä kehtaat?!" tyranni huusi ääni tukahtuen vihasta. "Opetan sinulle, mitä maksaa nauraa minulle, senkin viheliäinen peili!" hän raivosi nyrkkiään heristäen.

Hänen suureksi yllätyksekseen hänen lyödessään peiliä, hänen nyrkkinsä ei pysähtynytään peilin pintaan, vaan upposi peilin sisään olkapäähän asti. Puu-Rusko ymmärsi heti isänsä idean, ryntäsi isäpuoltaan kohti ja työnsi häntä kaikin voimin. Tämä kallisti päätään eteenpäin, ja sekunnin murto-osassa peili imi hänet sisäänsä kokonaan. Puu-Ruskon isä hyppäsi piilopaikastaan vauhdilla ja tarttui nopeasti Puu-Ruskon medaljonkiin.

"Irrota toinen puolikas, nopeasti!" hän huusi.

Puu-Rusko teki niin, ja medaljonki jakautui heti kahtia ja sulki siten peilin lopullisesti. Tyrannin kohtalo sinetöitiin ikuisiksi ajoiksi. Hän ei voisi enää koskaan paeta peilistä ja satuttaa muita.

Hetken hämmästyksen jälkeen kaikki huusivat ilosta ja onnittelivat toisiaan rohkeudesta ja päättäväisyydestä. Ja yhteisestä sopimuksesta he ryhtyivät kertomaan uutista hyvän kuninkaan paluusta koko linnassa.

Matkalla kuningas selitti tyttärelleen, kuinka hänen kilpakumppaninsa oli huijannut häntä vuosia aiemmin: ensin hän oli varastanut kaksoismedaljongin, sitten houkutellut kuninkaan peilihuoneeseen väärällä verukkeella ja vanginnut hänet peiliin. Hän oli saanut kaikki uskomaan, että kuningas oli kadonnut jäljettömiin ja anasti näin paikkansa valtaistuimelle.

Seuraavaksi kaikki suuntasivat vankityrmään, jonne Camille, Gary ja Renata oli suljettu. Kun heidät oli vapautettu, kaikki hämmästyivät huomattessaan, että Puu-Ruskon äiti oli naapurisellissä. Tyranni oli lukinnut hänet sinne, kun hän yritti päästä eroon Puu-Ruskosta ensimmäistä kertaa.

Puu-Rusko ja hänen vanhempansa halusivat toisiaan ja itkivät pitkään; he olivat niin onnellisia ollessaan taas yhdessä.

Uutinen hyvän kuninkaan paluusta levisi kulovalkean tavoin koko valtakunnassa ja synnytti ilon ja riemun, jota ei ollut nähty moniin vuosiin.

Puu-Ruskon neuvosta kuningas ja kuningatar sulkiivat kaikki kamalan isäpuolen tehtaات ja muuttivat ne kouluiksi, joissa voi opiskella luomaan esineitä, työkaluja ja tekniikoita luonnon säilyttämiseksi.

Siellä voisi tutkia biologista monimuotoisuutta, oppia kuluttamaan vähemmän ja säilyttämään kallisarvoisen planeettamme luonnonvarat.

He jakoivat tyrannin rahat uudelleen tarjoamalla kaikille valtakunnan asukkaille saman palkan asemasta riippumatta, olitpa sitten johtaja tai työläinen. He pyrkivät myös estämään liiallista vallan ahneutta. Tämä kaikki koski tietysti myös kuninkaallista perhettä.

Doreen lopetti metsästyksen ja alkoi kehittää pieniä maatiloja, joissa kunnioitettiin eläimiä ja luontoa.

Puu-Rusko ja hänen seitsemän ystäväänsä perustivat ilmaisia taidekouluja koko valtakuntaan tarjotakseen kaikille mahdollisuuden kehittää taiteellisia kykyjään ja rikastuttaa toistensa elämää tekemällä yhteistyötä.

Siitä lähtien valtakunnan motto on ollut: "Ainoa arvokas rikkaus on jaettu rikkaus."

AKTIIVINEN

ALEXANDRA

Eräänä päivänä syntyi pieneen pohjoiseen kylään lapsi, joka sai nimekseen Alexandra. Hänen vanhempansa rakastivat häntä yli kaiken. He päättivät järjestää juhlat ainokaiselleen ja kutsuivat juhliin vain muutaman ystävän ja isovanhemmat. Myös naapurimökin perhe sai kutsun. Juhlissa naurettiin iloisesti ja leikittiin. Alexandra sai paljon lahjoja. Kesken onnittelulaulun mökkiin astui Alexandran eno, vaikka häntä ei ollut kutsuttu.

“Olen kovin hämmästynyt, kun ette kutsuneet minua Alexandran juhliin!”, eno totesi. “Minulla on Alexandralle lahja”, hän sanoi hunajaisella äänellä. “En tosiaankaan halua aiheuttaa harmia, mutta minulla on teille ennustus, ja tämä on minun syntymälahjani hänelle. Kuunnelkaa tarkasti: 13 -vuotispäivänään Alexandralle tapahtuu onnettomuus.” Tämän sanottuaan hän poistui yhtä yllättäen kuin oli tullutkin.

Juhlaväki ei ottanut miehen puheita vakavasti vaan kaikki naureskelivat hänen höpötyksilleen... ainakin lähes kaikki. Oseania, Alexandran vanha ja viisas isoäiti, joka yleensä oli hyvinkin rauhallinen, ei suhtautunut asiaan yhtä huolettomasti kuin muut vieraat:

“Tunnen poikani erittäin hyvin, ja jos olisin te, pitäisin Alexandraa tarkasti silmällä...”, hän sanoi niin vapisevalla äänellä, jollaista hänellä ei ollut koskaan kuultu.

Alexandra vietti lapsuutensa iloisesti leikkien onnellisen tietämättömänä enonsa hurjasta ennustuksesta.

Viimein juhlittiin Alexandran 13 -vuotispäiviä. Hänestä oli varttunut itsenäinen nuori. Hän oli myös loistava uimari. Tuona päivänä isoäiti ei päästänyt tyttöä silmistään. Päivä sujui kuitenkin ilman minkäänlaisia kommelluksia, ja kaikki olivat sitä mieltä, että enon "ennustus" oli vain äkäisen vanhan miehen huono vitsi, ja että Oseania oli alkanut tulla vanhuuden höperöksi. Seuraavana päivänä koko perhe lähti iloisena nauttimaan auringosta ja raikkaasta meri-ilmasta. Alexandran ollessa uimassa hän kuuli lähestyvän moottoriveneen äänen...

Hän katsoi ympärilleen ja näki lähestyvän veneen. Hän kauhistui ja yritti mennä veneen alle, mutta... hän ei enää saanut happea!

Hän päätti palata takaisin pinnalle, mutta löi päänsä kovaa veneen runkoa vasten ja pyörtyi. Alexandra upposi pohjaan asti tietämättä, että hänen isoäitinsä oli nähnyt kaiken ja hypännyt veteen epäröimättä hetkeäkään. Tultuaan tajuihinsa Alexandra huomasi, ettei hän ollut sairaalassa eikä huoneessaan... vaan syvällä valtameressä! Yrittäessään nousta sängystä, hän huomasi, että hänen jalkojensa tilalle oli kasvanut iso vihreä kalan pyrstö! Mutta mitä ihmettä oli tapahtunut? Kuinka tämä oli mahdollista? Hän yritti huutaa apua, mutta hän kuuli vain suustaan tulevien kuplien pulppuavaa ääntä.

Kun alkujärkytys oli ohi, Alexandra päätti tutkia ympäristöä. Hän huomasi olevansa eräänlaisessa vedenalaisessa linnassa... linnassa, jossa aika näytti pysähtyneen.

Hän näki kaloja, jotka olivat laittamassa ruokaa, mutta ne olivat jähmettyneet paikoilleen.

Jotkut kalat olivat makuuhuoneessa nukahtaneet luutansa ääreen. Ravut olivat pysähtyneet ja kirjoittamassa olleiden mustekalojen muste oli kuivunut! Rauskut peittivät koko lattian liikkumattomina. Kilpikonnat eivät liikkuneet, ja delfiinit eivät uineet, merihevosetkin olivat kivettyneet.

Linnan ympärillä oli tulikoralleja, merileviä ja merisiilejä, jotka muodostivat ylipääsemättömän esteen. Alexandra tunsu paniikin valtaavan hänet: "Mitä minä teen? Missä olen? Miksi minulla on vihreä merenneidon pyrstö? Miksi olen vangittuna tähän outoon linnoitukseen?"

Monta päivää myöhemmin, kun Alexandra ei ollut löytänyt tietä ulos eikä ketään kelle puhua, hän vaipui syvään masennukseen ja päätti antaa itsensä kuolla sänkyynsä, koska ei tiennyt, mitä tehdä. Hän tunsu olevansa yksin, hylättynä, kadoksissa.

Eräänä päivänä pieni keltavioletti kala, nimeltään Memory, pääsi tiheän kasvillisuuden läpi ja näki Alexandran nukkuvan huoneessaan. Vihreän pyrstön nähtyään hän tiesi heti, että nukkuva merenneito oli Valtameren kuningasperheen jälkeläinen. "Siispä huhut olivat totta", hän ajatteli itsekseen: "Kuninkaallinen suku ei ollutkaan kuollut!" Innoissaan Memory kutsui merenneitoa hieman äkillisesti:

"Hei! Sinä! Mitä teet täällä yksinäsi?"

"Kuka puhui?" Alexandra oli huolissaan, tuskin edes hereillä.

"Minä, kala! Saanen esitellä itseni, nimeni on Memory!"

"Voi, hauska tavata, Memory!... Hm, olen Alexandra."

Alexandra ajatteli itsekseen, että hän oli varmasti tulossa hulluksi. Puhuva kala! Ja mitähän vielä?

"Olet Oseanian lapsenlapsi, eikö niin?" jatkoi Memory ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut.

"Mutta kuinka voit tietää isoäitini nimen?! Ja miten on mahdollista, että puhumme samaa kieltä?! Tässä ei ole mitään järkeä, näen varmaankin unta, tämä kaikki tämä tapahtuu vain omassa päässäni!" huusi Alexandra henkeään haukkoen.

Memory epäröi hetken huomattuaan keskustelukumppaninsa hämmennyksen. Hän punnitsi tarkasti sanansa ennen vastaamista:

"Hmm... No... Alexandra, nyt sattuu olemaan niin, että olet suuren merenneitosuvun jälkeläinen. Tarkemmin sanoen suvun, joka hallitsi pitkään Valtamerta."

Alexandra kurtisti kulmiaan epäilevästi. "Miten voit olla asiasta niin varma?"

"Pyrstösi vihreästä väristä ei voi erehtyä, se on kuninkaallisen suvun väri ilman pienintä epäilystäkään." Alexandra oli sanaton.

"Etkö tiennyt sitä?" Alexandra ravisti päätään ja näytti edelleen hämmentyneeltä.

"No... minäpä kerron sinulle koko tarinan.

Kauan sitten kuningatar Oseaniasta, isoäidistäsi, tuli Valtameren hallitsija hänen aviomiehensä kuningas Norkin kuoleman jälkeen. Alun perin Walterin, sinun enosi, oli tarkoitus nousta valtaistuimelle, mutta hän oli vasta 7-vuotias hänen isänsä kuollessa. Vartuttuaan prinssi Walter aiheutti paljon vahinkoa ympärillään. Hän teki salaa outoja kokeita, jotka lopulta myrkyttivät kaikki Valtameren ihmiset..."

"Mutta tuohan on kamalaa! Kuka haluaisi tehdä sellaista?" huudahti Alexandra kauhuissaan.

"No, katsos, Walter halusi hinnalla millä hyvänsä saada ne taikavoimat, jotka hänen äidillään ja isosiskollaan Coraliella oli...

Hulluna kateudesta hän yritti luoda niitä keinotekoisesti kemikaaleilla. Mutta kun hänen myrkylliset seoksensa kaadettiin mereen, kaikki ihmiset sairastuivat.

Sitten valtakunnassa puhkesi valtava kapina, emmekä olleet koskaan kalamuistiin nähneet sellaista raivoa - ja tiedätkö, meillä kaloilla on erinomainen muisti, toisin kuin ihmiset väittävät! Kaikki vedenalaiset eliöt yhdistivät voimansa, plankton ja katkaravut ryhtyivät lakkoon, valaat muodostivat valtavia saartorenkaita, vasarahai mursi kaiken edellään, ah! kaikki oli valtavaa kaaosta!

Ja sitten eräänä päivänä kuninkaallinen perhe koki ikävän yllätyksen heidän herätessään: koko palatsia ympäröi toisiinsa kiinnitetyt kalaverkot, jotka oli maalattu kirkkaan keltaisiksi! Oli siis mahdotonta päästä sisään tai ulos, ennen kuin joukko saharauskuja oli raivannut tien!

Emme koskaan saaneet selville, kuka kaiken oli aloittanut, mutta joka tapauksessa tämä tapahtuma muistetaan edelleen 'keltaisten verkkojen kapinana'.

Tämän voiman käytön jälkeen hallitsija Oseania ehdotti kansanäänestystä laista, joka kielsi naisten valtaan pääsyn. Ihmiset äänestivät ylivoimaisesti tätä vanhaa järjetöntä lakia vastaan, jotta Anteliaasta Coraliesta voisi tulla Valtameren kuningatar.

Mutta tämä päätös sai Walterin raivon valtaan, ja hän päätti kostoksi myrkyttää koko linnan. Onneksi isoäitisi Oseania oli nähnyt jo kaiken tämän etukäteen ja tiennyt Walterin raivostuvan.

Oseanian onnistui lieventää taikaa: Walterin myrkkyjuoma ei tappanut linnan asukkaita, vaan pelkästään nukutti heidät, ikään kuin aika olisi seisahtunut.

Oseania pakeni tyttärensä Coralien, eli sinun äitisi, kanssa. Enosi Walter uskoi pitkään, että kaikki olivat kuolleet, myös hänen äitinsä ja sisarensa... Jopa me, Valtameren kansa, emme uskoneet, että hallitsija Oseania ja prinsessa Coralie olisivat selviytyneet, ja että Oseania olisi pyyhkinyt Coralien muistista kaiken tapahtuneen... Ja minun on tunnustettava, etten tiedä, kuinka Walter onnistui löytämään sinut maan päältä...”.

Alexandra oli järkyttynyt. Memory jatkoi kertomista ja selitti, mitä tapahtui edelleen: “Olen hyvin huolissani, koska Walter jatkaa yhä kokeitaan, jotka myrkyttävät Valtamerta. Vain sinä voit auttaa meitä. Sinun täytyy nousta sängystä ja nousta valtaistuimelle Valtameren kuningattareksi.

Kansamme tarvitsee oikeudenmukaisen ja hyvän merenneitojohtajan! Ole kiltti, Alexandra, nouse ylös ja lähde uimaan!”

Nähdessään, ettei Alexandra ollut vielääkään vakuuttunut, Memory päätti paljastaa viimeisen korttinsa: “Alexandra, sen täytyi olla isoäitisi Oseania, joka toi sinut tänne palatsiin. Hän halusi pitää sinut turvassa, mutta hän myös tiesi, että vain sinä voit herättää kaikki ja pelastaa valtakunnan. Hänellä on lahja nähdä tulevaisuuteen, kuten tiedät, ja jos olet täällä, syy on se, että kohtalosi toteutuu juuri täällä.”

“Mutta en yhtään tiedä, mikä Merenneitokuningattaren tehtävä on. Mitä minun kuuluisi tehdä?” Alexandra kysyi arasti.

“Älä ole huolissasi, kuningattaren arvonimesi ja taikavoimiesi avulla löydät varmasti keinon pysäyttää enosi kansasi tuella. Minä luotan sinuun.”

Rauhoituttuaan Alexandra suostui nousemaan valtaistuimelle, iloisena siitä, että onnistuisi ehkä pysäyttämään enonsa Walterin pahat teot. Memory oli niin innoissaan, että se ui ulos palatsista ja alkoi viedä viestiä kaikille Valtameren asukkaille. Hän päätti järjestää suuren juhlan Alexandran kruunajaisten kunniaksi. Memory halusi kutsua kuningasperheen ja kertoi Alexandralle suunnitelmastaan. Se oli hänen mielestään loistava ajatus. Mutta yhtäkkiä Memory huolestui: “Miten lähetämme kutsuja maan päälle?”

“Oi, se on hyvä kysymys. En minä tiedä...”

“Nytpä muistankin! Merenneidot osaavat puhua taivaan olennoille! Sinun tarvitsee vain pyytää heitä viemään viesti Oseanialle! Mutta pyydä heitä olemaan hyvin varovaisia, ettei uutinen päädy enosi korviin!”

Memoryn avulla, joka söi merilevää ja ystävällisesti pyysi merisiilejä väistämään, Alexandra lähti palatsista ja ui nopeasti meren pinnalle. Hän ojensi Oseanian ja äitinsä Coralien kutsut lokille, joka mielellään suostui viemään ne heille. Heti aamuvarhaisesta lähtien alkoi vieraita saapua palatsin oville, kaikki parhaimpiinsa pukeutuneina.

Alexandran hämmästyks kasvoi sitä mukaa kuin väkijoukko lisääntyi. Hän huomasi vihdoin vieraiden joukossa äitinsä ja isoäitinsä, jotka olivat ihan itsensä näköisiä, paitsi että myös heillä oli nyt valtava vihreä pyrstö jalkojen paikalla. Hän raivasi tiensä väkijoukon läpi halaamaan heitä. Heidän kyyneleensä sekoittuivat heidän uuden kotinsa suolaiseen veteen.

Juhla oli suurenmoinen. Alexandra nousi valtaistuimelle ja piti puheensa valtavassa juhlasalissa: "Rakkaat kalat ja veden eliöt, olen päättänyt pelastaa Valtameren valtakunnan kanssanne. Luotan teidän kallisarvoiseen apuunne. Olettehan tukenani?"

"Oi, kyllä!!" huusivat kuin yhdestä suusta merihevoset, kalat, delfinit, kilpikonnat, valaat ja monet monet muut.

Juuri sillä hetkellä koko palatsi, joka oli ollut unessa, heräsi.

Mutta riemuhuudot ehtivät tuskin hiljentyä, kun Walter ilmestyi kuin tyhjästä ja huusi vihaisesti:

"Älkää iloitko liian aikaisin! Niin kauan kuin minussa henki pihisee, yksikään kuningatar ei astu valtaistuimelle!"

Vasarahait ympäröivät välittömästi Walterin, ja kuningatar Alexandra vastasi:

“Ei Walter, pelisi on pelattu. Uusi aikakausi on alkanut Valtameren kansalle ja vannon, että tulen estämään sinua kaatamasta myrkkyjä ja vihaasi mereen.”

Virne kasvoillaan Walter ivasi: “Sehän nähdään!”

Sekunnin murto-osassa hän nosti kätensä ja tyhjensi punaisen myrkkypullon sisällön veteen. Yhtäkkiä kaikki hänen ympärillään jäähmettyivät paikoilleen. He pystyivät vielä kuulemaan ja puhumaan mutta eivät liikkumaan.

Jo Alexandralle tutulla tavalla ahne eno käveli kohti Alexandraa päättäväisin askelin ja voittajan ilme kasvoillaan. Alexandra oli voimaton. Walterin lähestyessä häntä Alexandran kurkusta pääsi uskomattoman kova kirkaisu. Järkyttyneenä Walter astahti askeleen taaksepäin ja peitti korvansa, mistä Alexandra ymmärsi huutonsa valtavan voiman. Hän ymmärsi sen olevan hänen taikavoimansa: ylääänihuuto.

Nopeasti kuningatar Oseania taikoi ääniaallot sellaisiksi, että vain Walter kuuli ne. Alexandra veti syvään henkeä ja päästi kaikella voimallaan huudon uudelleen. Hän suuntasi sen kohti Walteria, joka vääntelehti tuskasta. Alexandran huudon aikaansaama aalto hajotti Walterin myrkkynesteen, ja koko väkijoukko sai takaisin liikkumiskykynsä. Kun vasarahait pystyivät jälleen liikkumaan, ne hyökkäsivät Walterin kimppuun ja sitoivat hänen kätensä hänen selkensä taakse koko valtakunnan kestävimällä merilevällä. Oseania katsoi tyttären tytärtään ylpeänä ja puhui juhlallisella äänellä:

“Kuningattareni ja lapsenlapseni, olen niin onnellinen, että olet vihdoinkin löytänyt sisäisen vahvuutesi, joka on aina ollut sinussa. Walter-enosi on aina janonnut valtaa. Sellainen vimma haluta aina vain enemmän ja enemmän voi johtaa vain tuhoon. Ainoa arvokas voima on sellainen, joka kunnioittaa ja säilyttää elämää. Ja tämän hoivaavan voiman voi jokainen löytää vain itsestään. Älä koskaan unohda sitä.”

Alexandra ymmärsi täysin sen valtavan vastuun, joka hänellä oli edessään ja puhui kovalla ja selkeällä äänellä:

“Hyvät Valtameren asukkaat, lupaan käyttää valtaani ja voimaani viisaasti yhteisen edun mukaisesti ja merenalaisen elämän säilyttämiseksi. Yhdessä me löydämme keinot korjata enoni vallan ahneuden aiheuttamat tuhot.”

Ihmiset alkoivat riemuita: “Kauan eläköön kuningatar! Kauan eläköön kuningatar!”

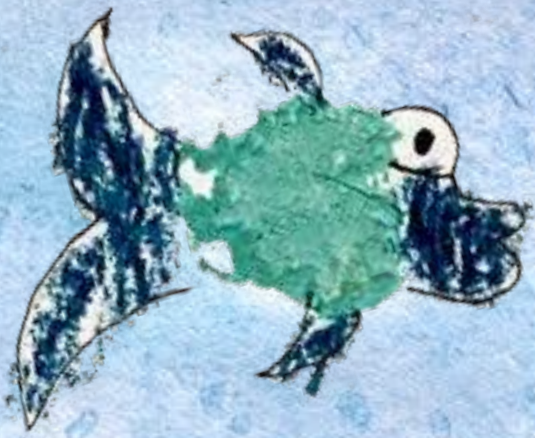
Ja kaikki alkoivat halata toisiaan, laulaa ja tanssia juhliakseen tämän uuden aikakauden alkua.

Seuraavien viikkojen aikana kuningatar Alexandra, hänen isoäitinsä Oseania, hänen äitinsä Coralie ja kaikki valtakunnan asukkaat alkoivat puhdistaa merta saasteista.

Tehtävä oli hankala, mutta kukaan ei valittanut, koska tiesi työskentelevänsä nykyisille ja tuleville sukupolville.

Alexandra osoittautui synnynnäiseksi johtajaksi. Hän kohteli alamaisiaan kunnioittavasti ja työskenteli heidän rinnallaan. Hän oli myös onnistunut tunnistamaan levän, joka teki vedenalaiset eliöt immuuneiksi Walterin myrkyille. Levän avulla ne pystyivät puhdistamaan merta asettamatta omaa terveyttään alttiiksi myrkyille.

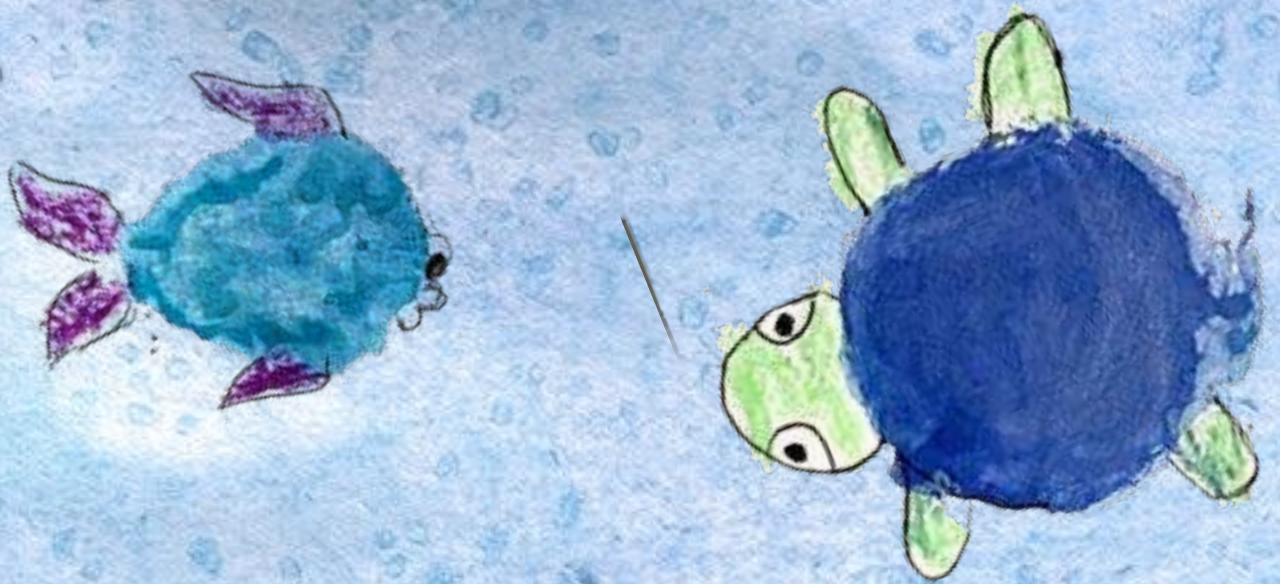

Valitettavasti saastuminen jatkui edelleen, eikä mikään auttanut. Sitä oli aina vain enemmän kaikkien ponnisteluista huolimatta. Vaikka Walter oli vankilassa, hän oli luultavasti löytänyt tavan vahingoittaa merta etänä. Häntä kuulusteltiin, mutta tietenkään hän ei paljastanut, mistä jatkuva saastuminen johtui. Eräänä päivänä, kun Memory oli kartoittamassa uusia puhdistettavia alueita, hän löysi hyllyn, joka oli lukemattomien levien ja kuolleiden korallien peitossa. Hän hiipi sisään ja huomasi, että se oli Walterin piilopaikka, jossa hän teki myrkyllisiä kokeitaan. Koko alue oli niin saastunut, että Memoryllä oli suuria vaikeuksia uida linnaan ja kertoa uutiset kuningattarelle.

"Kuningatar Alexandra, kuningatar Alexandra, olen löytänyt meren pilaantumisen lähteen, se on Walterin piilopaikka!" huusi Memory hetkeä ennen kuin pyörtyi. Vaadittiin useita päiviä tehohoitoa, ennen kuin hän pystyi selittämään tarkemmin, mitä oli löytänyt.

Sillä välin Alexandra ja hänen neuvonantajansa olivat tehneet kovasti töitä kehittääkseen ratkaisun myrkyllisen neutraloimiseksi. Lopulta he huomasivat, että merenneitojen hiuksilla oli taianomainen kyky imeä itseensä myrkyllisiä nesteitä. Alexandra, Oseania ja Coralia suostuivat leikkaamaan pitkät hiuksensa tehdäkseen niistä myrkyllisille ansoja. Mutta tämä ei riittänyt. Diplomaatit menivät siksi pyytämään apua naapurivaltioiden merenneidoilta, jotka suostuivat mielellään lahjoittamaan hiuksensa hyvän syyn vuoksi.

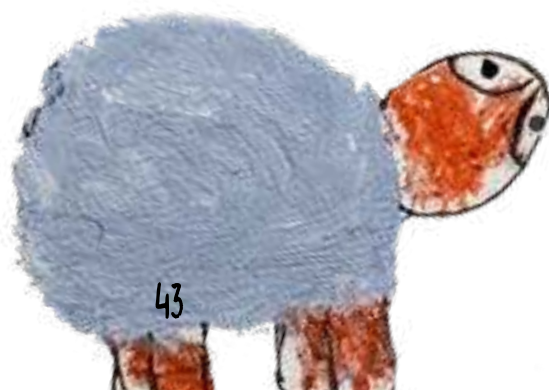
Kun jättimäinen hiusten verkko oli vihdoinkin valmis, Memory oli täysin toipunut. Sitten hän pystyi johtamaan loppusiivousretkeä.

Vaikka Alexandra oli hyvin surullinen nähdessään kaikki Walterin aiheuttamat tuhot, hän tunsi helpotusta siitä, että he pääsivät vihdoin eroon pahimmista saasteista. Useat sadat vedenalaiset olennot, jotka olivat pukeutuneet asianmukaisesti suojaruusteisiinsa, tekivät yhdessä töitä ja käärivät verkon hyllyn ympärille. Muutamaa päivää myöhemmin kaikki myrkky oli imeytynyt verkkoon, ja vedet olivat muuttuneet puhtaiksi ja saaneet takaisin oman suloisen suolaisen makunsa.

Tehtävän suoritettuaan Alexandra tajusi, että kansa tietää itse parhaiten, mikä sille on hyväksi. Kun meret oli puhdistettu, oli aika poistaa myös viimeiset valta-arvon jäljet. Siksi Alexandra päätti ehdottaa kansanäänestystä monarkian poistamiseksi. Ihmiset äänestivät ylivoimaisesti osallistavan demokratian luomisesta. Heidän luottamuksensa Alexandraan kasvoi entisestään, ja hänet valittiin uuden hallituksen ensimmäiseksi presidentiksi, ja hän on edelleen kaikkien aikojen suosituin merenneito.

Siitä lähtien Valtamerimaailman motto on ollut: "Kansan onnellisuus ei ole heidän omaisuudessaan eikä alistumisessaan, vaan jakamisessa, osallistumisessa ja sielunrauhassa."

NESTORI JA PETO

Olipa kerran kauan kauan sitten köyhä leski nimeltään Sarah, joka eleli kolmen poikansa kanssa pienessä talossa. Kaksi nuorempaa poikaa oli hyvin komeita ja erittäin innokkaita hevosmiehiä. Vanhin poika, Nestori, auttoi mielellään äitiään kodin askareissa. Joka päivä hän sytytti tulet, laitto ruokaa, hoiti puutarhaa ja korjasi rikkoutuneita tavaroita. Hän myös rakasti lukemista. Nestori ei ollut yhtä komea kuin veljensä, mutta hän oli erittäin älykäs, viisas ja antelias. Hänellä oli ruskeat hiukset, ruskeat silmät ja hän käytti silmälaseja.

Eräänä päivänä äiti sai hyviä uutisia: hän oli perinyt suuren summan rahaa kaukaiselta serkulta. Hetkessä köyhästä leskestä tuli hyvin rikas.

“Poikani!” sanoi onnellinen äiti, ”aion noutaa perintöni. Kertokaahan, mitä hienoja lahjoja voin palatessani teille tuoda.”

“Tuo meille valtakunnan parhaat hevoset!” sanoivat nuoremmat veljekset.

“Entä sinulle, Nestori?”

“Haluan vain yhden kirjan, äiti.”

Joitakin päiviä myöhemmin Sarah oli jo paluumatkalla kotiin, kun hän yhtäkkiä tajusi, että oli kokonaan unohtanut hankkia Nestorin kirjan. Hän pysähtyi hetkeksi miettimään, mitä tekisi ja huomasi yhtäkkiä olevansa keskellä upeaa niittyä, joka oli täynnä kauniita värikkäitä kukkia, perhosia ja lintuja, jotka laulelivat iloisesti.

Niityn kauneudesta lumoutuneena hän ei huomannut, että ilta alkoi pimetä, ja hän alkoi olla väsynyt ja nälkäinen. Silloin hän huomasi polun, joka johti suuren linnan raunioille. Ehkäpä hän voisi yöpyä siellä, hän mietti itsekseen. Kun Sarah kulki lähemmäs raunioita, hän näki, että linna olikin raunioitunut vain osittain. Hän huomasi ihmeekseen, että ulko-ovi oli auki. Hevoset liikehtivät rauhattomasti, aivan kuin vaistoten, että jotain pahaa oli tapahtumassa. Ne kiskoivat niin kovaa suitsista, että Sarah'n oli pakko päästää irti. Hevoset juoksivat tiehensä, ja Sarah jäi yksin.

Leski astui sisään rauniolinnaan ja erotti hämärän käytävän päässä pienen välkkyvän valon. Hän astui huoneeseen, josta valo näkyi tulevan. Huoneessa oli pöytä, jonka päällä oli lasi maitoa, leipää ja kynttilä. Hän odotti hetken, mutta huoneessa ei näkynyt ketään. Hän oli hyvin nälkäinen, ja niinpä hän söi, meni seuraavaan huoneeseen ja nukahti samantien tuolille.

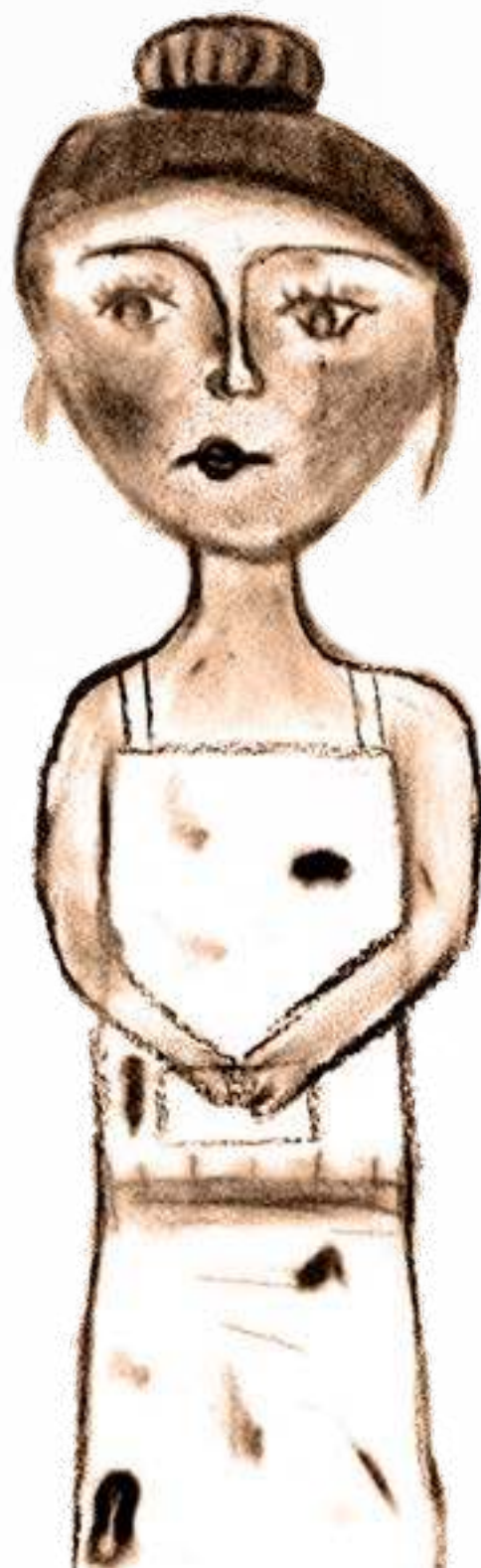

Seuraavana aamuna Sarah ei vieläkään nähnyt ketään, mutta toisella pöydällä hän huomasi suuren pölyisen kirjan, joka näytti aivan vanhalta loitsukirjalta. Hän muisti Nestorin toiveen, ja otti kirjan ajatellen, ettei kukaan kaipaisi sellaista vanhaa pölyistä kirjaa. Sarah suuntasi kiireesti kohti ulko-ovea.

Yhtäkkiä Sarah kuuli äänen kuin haudan takaa: "Annoin sinun yöpyä talossani ja sen sijaan, että olisit kiitollinen, varastat kalleimman tavarani maailmassa! Kuinka kehtaat! Tästä lähtien olet orjani!"

Leski jähmettyi niille sijoilleen. Paniikkia seurasi suru ja syyllisyys, kun Sarah tajusi, ettei ehkä näkisi poikiaan enää koskaan.

Sillävälän Nestori aavisti, että jotain pahaa oli tapahtumassa hänen rakkaalle äidilleen. Hän pyysi veljiään etsimään äitiään, mutta he olivat liian laiskoja ja välinpitämättömiä lähteäkseen etsimään häntä. Niinpä Nestori lähti kotoaan yksin ja aloitti elämänsä matkan.

Nestori lähti etsimään äitiään kaikkialta. Eräässä kaukaisessa kylässä hän tapasi kyläläisiä, jotka olivat nähneet muutama päivä sitten naisen, joka muistutti Nestorin äitiä. He näyttivät Nestorille hevosen tuoreita jälkiä, ja Nestori lähti seuraamaan niitä.

Aikansa niitä seurattuaan Nestori näki joen ja päätti pysähtyä juomaan vettä. Joen vieressä oli suuri kasa punaisia, oransseja ja keltaisia lehtiä, ja Nestori päätti lepuuttaa hetkeksi jalkojaan.

Istuutuessaan lehtikasaan Nestori tunsu lehtien vajoavan ja hän tippui pimeyteen. Hän laskeutui pehmeästi jonkinlaiseen verkkoon ja koetti katsella ympärilleen, mutta alhaalla oli pilkkopimeää. Nestorin sydän hakkasi rajusti, kun hän tunsu jonkun lähestyvän häntä.

Muukalainen sytytti soihdun. Nestori ei erottanut kasvonpiirteitä, koska hahmo oli verhonnut itsensä vanhalla kankaalla. Hän näki vain muukalaisen silmät.

”Hei sinä siellä, voitko auttaa minut pois tästä verkosta?” Nestori kysyi.

”Ja miksiköhän minä niin tekisin?” muukalainen naurahti. ”Jos haluat pois tuosta verkosta, sinun on ratkaistava arvoitukseni.” Nestori oli äimistynyt.

”Olen matkalla pelastamaan äitiäni, voisitko vain päästää minut verkosta!” Nestori vastasi epätoivoisena.

”Ratkaise arvoitukseni, niin autan sinua.”

Salaperäisellä hahmolla oli nuoren naisen ääni, mutta Nestori vaistosi hänestä huokuvan jotain pahaa, lähes epäinhimillistä.

”Ei kai minulla muutakaan vaihtoehtoa ole,” Nestori huokaisi alistuneena.

”Nuorena olen pitkä, vanhana lyhyt. Vaikka loistan elämää, henkäys voi minut hävittää. Mikä olen?” tyttö lausui.

“Hmm, voisiko se olla liekki?” Nestori mutisi itsekseen hetken kuluttua.

“Nyt tiedän! Se on kynttilä!” Nestori huudahti voitonriemuisesti.

“Voi ei, se on oikein..” aavemainen olento myönsi vastahakoisesti. Hän vapautti Nestorin verkosta, kuten oli luvannut.

“Seuraa minua,” tyttö sanoi kävellessään kohti pimeää portaikkoa.

Nestori empi hetken mutta juoksi tytön perään.

Hetken käveltyään he saapuivat linnan vankityrmään. Nestori näki siellä äitinsä istumassa kaltereiden takana. Nestori katsoi taakseen ja näki, että olento oli riisunut kaapunsa. Nestori sai pidätettyä kauhunsekaisen huutonsa tämän hirvittävän näyn edessä. Tyttö tuijotti Nestoria synkkä hymy hänen epämuodostuneilla kasvoillaan. Silloin Nestori tajusi, että tyttö olikin Peto, joka oli vienyt hänen äitinsä.

“Päästä äitini ulos!” Nestori huusi.

“Yhdellä ehdolla,” Peto sanoi ilkikurinen ilme kasvoillaan.

“Nestori, vastasit oikein arvoitukseeni, joten päästän toisen teistä vapaaksi. Kysymys kuuluukin, kumpi teistä lähtee kotiin ja kumpi jää luokseni,” Peto lausui pahansuovasti.

Nestori katsoi äitiään ja sanoi: “Äiti, veljeni tarvitsevat sinua...minä olen nuori ja vahva, minä voin jäädä.”

Ennen kuin Sarah ehti sanoa mitään, Peto avasi sellin, jossa äiti oli, tarttui kovakouraisesti Nestoria kädestä, ja lähti kuljettamaan tätä pimeää käytävää pitkin. Nestori kuuli äitinsä itkevän sellin ovella, mutta näki edessään vain pimeän käytävän, jonka päässä oli suuret tammiovet. Kun Peto avasi ovet, Nestori haukkoi henkeään. Hän näki valtavan huoneen, joka oli ainakin kolme kertaa hänen kotinsa kokoinen. Keskellä huonetta oli iso kutsuva sänky ja huoneessa oli jopa pieni parveke. Nestori oli helpottunut huomattessaan, että hänen vankityrmänsä ei ollutkaan niin huono kuin oli kuvitellut. Mutta hän oli silti pettynyt, koska ei nähnyt huoneessa yhtään kirjaa.

“Sinä asut nyt täällä,” Peto sanoi ja läimäytti ovet kiinni. Nestori kuuli Pedon lukitsevan oven. Lopen uupuneena Nestori lysähti sängylle ja nukahti välittömästi.

Aamulla Nestori nousi ylös ja käveli parvekkeelle. Hän kuuli oven avautuvan ja Peto astui sisään.

“Haluan, että siivoat linnan lattiasta kattoon, mutta kiellän sinua ehdottomasti menemästä makuuhuoneeseen!” Peto komensi heittäen luudan, sangon ja mopin Nestorin jalkoihin.

Nestori totteli ja meni käytävään. Hän alkoi kiillottaa seinillä olevien taulujen kehyksiä ja muutaman tunnin päästä hän saapui Pedon makuuhuoneen eteen. Nestori muisti, mitä Peto oli sanonut huoneestaan, mutta uteliaisuus vei voiton ja hän päätti kurkistaa sisään. Huone oli pimeä, sotkuinen ja näytti, ettei sitä ollut siivottu vuosikausiin.

“Ehkä peto kohtelee minua hieman suopeammin, jos siivoan hänen huoneensa”, Nestori pohti ääneen.

Nestori alkoi pestä ikkunoita. Lika irtosi helposti, ja valoa tulvi huoneeseen. Jokin kimmelsi Nestorin silmäkulmassa ja kiinnitti hänen huomionsa. Pöydällä sängyn vierellä oli iso nahkakantinen kirja, jonka kullatut reunat kimmelsivät auringonvalossa, kun hän oli pyyhkinyt sen pölystä.

Nestori rakasti kirjoja niin paljon, ettei voinut vastustaa kiusausta. Hän vilkaisi taakseen varmistaakseen, ettei Peto näkynyt ja avasi kirjan varovasti. Hän oli ajatellut sen olevan seikkailutarina tai jokin loitsukirja, mutta hän ei olisi voinut kuvitellakaan, mitä kirjassa oikeasti luki. Kirja oli tallentanut kaikki linnan tapahtumat, jopa kaikkein pienimmätkin asiat ja Pedon kaikki liikkeet.

Viimeinen lause kirjassa oli: “Peto astui huoneeseensa”. Nestori jähmettyi.

“Tein sinulle erittäin selväksi, että tämä oli raja, jota et saanut ylittää! Ulos huoneestani, senkin nuuskija”, Peto karjaisi raivoissaan. Nestori kiirehti ulos huoneesta.

“Ehkä hän ei olekaan niin ilkeä... ehkä hänessä onkin vähän lempeyttä kaiken sen julmuuden takana ...” Nestori ajatteli jonkin ajan kuluttua huomattuaan, ettei Peto ollutkaan ryhtynyt lisätoimiin ajaakseen hänet pois, vaikka hän oli julkeasti rikkonut sitä ainoaa sääntöä, minkä tämä oli määrännyt.

Niinpä Nestori päätti tehdä parhaansa hyvittääkseen tekonsa ja jätti Pedon ovelle kirjeen, jossa pyysi anteeksi käytöstään. Vaikka Peto ei vastannut Nestorin kirjeeseen, hän kuitenkin antoi tälle vähitellen enemmän vapauksia seuraavien viikkojen aikana. Pedosta tuli luottavaisempi ja hän alkoi näyttää myös luonteensa valoisampia puolia. Hän ei ollut pelkästään mukava, vaan myös erittäin älykäs ja hänellä oli loistava huumorintaju. Pikkuhiljaa Nestori alkoi tuntea myötätuntoa häntä kohtaan... ja jopa jonkinlaista kiintymystä.

Eräänä päivänä illallisella Nestori vihdoinkin rohkeni kysyä Pedolta kirjasta, jonka oli nähnyt Pedon makuuhuoneessa viikkoja sitten.

“Olen miettinyt...” Nestori aloitti, “Tiedän, että minun ei olisi pitänyt nuuskia tavaroitasi ja pyydän sitä vielä kerran anteeksi...”

Mutta ehkä asiat olisivat meille molemmille helpompia, jos ymmärtäisin sinua paremmin... Voisitko kertoa minulle, mikä huoneessasi oleva kirja on ja miksi varjelet sitä niin tarkasti?”, Nestori kysyi.

Peto huokaisi ja katsoi Nestoria. “Tiesin, että tämä hetki koittaisi,” hän myönsi tuskaisella äänellä.

“No niin... olin ennen iloinen ja säteilevä prinsessa ja asuin suuressa palatsissa, perheeni ja lukemattomien palvelijoiden kanssa. Eräänä päivänä yksi isäni hovimiehistä yritti vietellä minut. Kun torjuin hänet, hän kysyi isältäni lupaa kosta minua. Kieltäydyin, koska en rakastanut häntä...

Silloin, rangaistakseen minua, tämä mies, joka todellisuudessa olikin velho, langetti loitsun päälleni... hän taikoi minut hirvittäväksi pedoksi, joka olen ollut siitä lähtien.

Hän sanoi, että ansaitsin kärsiä kuten hän, koska olin kieltänyt häneltä rakkauteni ... jotta ymmärtäisin, miltä tuntui tulla torjutuksi. Ja hän oli oikeassa.

Lähes koko hoviväki lähti palatsista muutamassa päivässä. Jopa vanhempani lähtivät pois, koska häpesivät rumaa tyttärtään. Lähimmät ystäväni pysyivät rinnallani aluksi mutta... olin vakuuttunut, että hekin hylkäisivät minut ennen pitkää, joten päätin olla ilkeä ja pelottelin heidät pois. Se oli vähemmän tuskallista kuin odottaa hetkeä, milloin he hylkäisivät minut.

Tämä paha mies jätti minulle kirjan, joka tallensi kaikki linnan tapahtumat, myös hyvät ja huonot tekoni. Hän sanoi, että minun pitäisi löytää aito rakkaus, ennen kuin kirjan sivut loppuvat, tai jäisin pedoksi ikuisiksi ajoiksi."

Nestori kuunteli hiljaa ja järkyttyi kuulemastaan. Häntä kuvotti velhon julmuus. Hän ymmärsi, että oikea peto olikin velho, joka oli täynnä pahuutta, ei hänen edessään seisova nuori nainen. Hän tunsi valtavaa myötätuntoa tyttöä kohtaan.

Kuka tahansa tulisi epäluuloiseksi ja jopa katkeraksi, jos joutuisi kestämaan tuollaista kohtelua!”

Nuori nainen puhui jälleen: ”Minulla ei ole paljon aikaa jäljellä, kirja lähenee loppuaan... tätä tahtia se loppuu kolmessa päivässä... jään ikuisesti tällaiseksi hirviöksi, jota kukaan ei pysty rakastamaan...”

”Älä luovu toivosta...saattaa olla ratkaisu... voisimmeko yrittää hankkia lisää sivuja kirjaan saadaksesi lisää aikaa?”

”Todellako? Tekisitkö sen minulle?”

”Totta kai, kaiken sinulle tapahtuneen jälkeen haluan auttaa sinua... Mitä jos hankkisin sinulle lisää sivuja? Voin etsiä niitä kotoani”, Nestori ehdotti.

”Kiitos, mutta sinun pitää toimia nopeasti. Jos et palaa ajoissa, olen ikuisesti tuomittu”, Peto varoitti.

”Et tule pettymään!” Nestori huikkasi olkansa yli juostessaan kohti linnan ovia. Yhtäkkiä hän pysähtyi, kääntyi ja katsoi tyttöön. ”Hmm... Mikä on nimesi? Kai sinulla nimi on?” hän kysyi.

”No, aiemmin... siis ennen kuin se mies taikoi minut, kaikki kutsuivat minua Victoriaksi”, tyttö sanoi epäröiden.

”Palaan takaisin niin nopeasti kuin voin, Victoria!”

Ulos päästyään Nestori otti yhden Victorian hevosista ja lähti täyttämään laukkaa ratsastamaan kotia kohti. Siellä oli paljon kirjoja, joista hän löytäisi lisäsivuja taikakirjaan.

Ennen Nestorin lähtöä, Victoria oli antanut hänelle taikalasit. Niiden avulla hän näkisi, mitä linnassa tapahtui ja tietäisi, milloin oli palattava. Nestori lupasi Victorialle, että hän palaisi mahdollisimman pian, ja toisi ratkaisun tullessaan.

Kun hän saapui kotiinsa, hänen veljensä olivat valmistelemassa häitään. He olivat hyvin onnellisia Nestorin paluusta ja ihailivat hänen hevostaan. Hänen äitinsä, joka oli ollut huolesta sairas, puhkesi kyyneliin. Hänen rakas poikansa oli palannut, päässyt pois sen inhottavan hirviön luota ja tullut hänen luokseen. Sitä paitsi, hän oli tullut juuri ajoissa kahden veljensä häihin ja voisi olla apuna valmisteluissakin.

Aamulla herättyään Nestori laittoi heti Victorian antamat lasit silmilleen ja näki, että Victoria oli hyvin huonossa kunnossa. Tyttö makasi taikakirjan vieressä, hädin tuskin hengittäen. Loppujen lopuksi hänellä taisikin olla vielä vähemmän aikaa kuin he luulivat. Nestorin täytyi toimia, ja nopeasti.

Hän aloitti keräämällä niin monta kirjaa kuin sai mahtumaan laukkuihinsa. Hän otti myös lempikirjansa mukaan, hyvin harvinaisen painoksen Homeroksen Odysseuksesta, joka oli ollut todella vaikea löytää ja johon hän oli kuluttanut suuren osan säästöistään.

Hän juoksi sanomaan hyvästit äidilleen.

“Mutta hänhän on Peto! Miksi ihmeessä sinä palaisit siihen hirvittävään paikkaan?!” äiti sanoi hämmästyneenä ja kauhuissaan.

“Ei, äiti, ei hän ole peto, hän on nuori nainen, jota on kohdeltu vilpillisesti. Eräs paha mies muutti Victorian elämän dramaattisesti, ja sen jälkeen hän on yrittänyt selvitä ypöyksin. Mutta hänellä on hyvä sydän ja minun täytyy auttaa häntä”, Nestori vastasi.

Vaikkei oikein itsekään ymmärtänyt miksi, Sarah päätti luottaa poikaansa ja antoi hänelle siunauksensa.

Lähtiessään kotoa Nestorin täytyi kuitenkin kohdata veljensä, jotka olivat kinastelemassa siitä, kumpi ottaisi Nestorin hevosen. Nestori erotti veljet toisistaan ja ensimmäistä kertaa elämässään huusi heille suuren raivon vallassa: "Joku on suuressa vaarassa! Minulla ei ole aikaa kiistellä kanssanne! Minun täytyy lähteä nyt!"

"Mutta hän on ruma ja raaka peto", veljet sanoivat. "Miksi sinä siitä välität?"

Nestori katsoi veljiään raivoissaan. Koska he eivät olleet koskaan nähneet Nestoria yhtä vihaisena, he juoksivat nopeasti hakemaan hänen hevosesensa ja auttoivat hänet matkaan kirjojensa, vaikka eivät vieläkaan ymmärtäneet hänen päähänpistoaan auttaa Petoa.

Noustuaan hevosesensa selkään Nestori lähti täyttä laukkaa matkaan. Vähän väliä matkan aikana hän laittoi lasit silmilleen uudelleen ja uudelleen varmistaakseen, että Victoria oli vielä elossa. Aikaa ei ollut enää paljon jäljellä...

Kun hän saapui linnaan, hän laskeutui ratsailta ja juoksi portaat kaksi kerrallaan, kunnes saapui torniin, missä Victoria makasi lattialla.

Tarkistettuaan tytön pulssin hän ryntäsi kirjakassinsa kanssa taikakirjan luo. Hän heitti kaikki kirjat lattialle ja yritti sovittaa niiden sivuja yhteen taikakirjan sivujen kanssa. Yksikään ei sopinut.

Kun hän alkoi olla jo kauhuissaan pelosta, hän tarttui pinon viimeiseen kirjaan - hänen lempikirjaansa. Ja kuin ihmeen kaupalla sivut sopivat yhteen. Heti kun hän sai ne asetettua kirjaan ne sulautuivat yhteen, ja kaikki muste valui pois, ja sivut tulivat täysin tyhjiksi. Hetkeäkään empimättä hän repi kaikki kirjan sivut ja liitti ne taikakirjaan. Nekin muuttuivat heti täysin tyhjiksi.

Pian hän kuitenkin huomasi, että kirjan sivuille alkoi jälleen ilmaantua tekstiä.

Hän pysähtyi kauhun vallassa ja näki että onnettoman naisen ajatukset ja tunteet tallentuivat taas kirjaan.

Niitä lukiessaan hän ymmärsi, että tyttö rakasti häntä juuri sellaisena kuin hän oli, aivan kuin hänkin rakasti tyttöä sellaisena kuin tämä oli.

Sillä hetkellä kirja lakkasi kirjoittamasta. Sen viimeinen lause oli: "Lumous on kumottu."

Nestori katsoi taakseen ja näki, että nuori nainen oli jälleen muuttunut omaksi itsekseen. Hän juoksi tytön luo, halasi häntä ja yhdessä he alkoivat suunnitella yhteistä tulevaisuuttaan.

Lyhyessä ajassa linna heräsi jälleen eloon ja kaikkialla kuului iloisia ääniä. Heidän sukulaisensa saapuivat juhlimaan heidän häitään, ja Victoria teki sovinnon vanhempiensa ja ystäviensä kanssa. Ihmisiä saapui kaikkialta, osa töihin, osa tuomaan taidettaan tai osallistumaan kuuluisiin Victorian ja Nestorin järjestämiin salonkeihin.

Linnan suurimmasta huoneesta tehtiin iso kirjasto, jossa oli valtavasti kirjoja. Ei ainoastaan Nestoria varten, vaan kenelle tahansa, kuka halusi lukea kirjastossa tai lainata sieltä kirjoja.

Kirjaston keskellä, lasikaapissa, oli hyvin vanha kirja, jonka vain nuoripari tunsi. Kirja oli avoinna viimeiseltä sivulta.

Ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.

ROCKIMO

Olipa kerran nuori vaalea tyttö, joka eli kuninkaallisessa perheessä kaukaisessa valtakunnassa. Hänen unelmansa oli matkustella ympäri maailmaa eikä hän halunnut noudattaa hovin tiukkoja sääntöjä, joiden mukaan hänen tulisi pysytellä omassa valtakunnassaan, käyttää mekkoja, olla tyylikäs, hienostunut, lempeä ja oppivainen.

Hänen isänsä, Kuningas Henri Cat, joka palvoi kissoja niiden viisauden takia, ei tietenkään hyväksynyt tätä. Tyttö rakasti paljon rockmusiikkia ja jalkapalloa. Hän käytti farkkuja ja nykyaikaisia asuja aina kun vain pystyi.

Palatsissa asui myös hänen isänsä veli, jolle oli annettu lisänimi "Jaarittelija", koska aina kun hän puhui, olimme kuolla tylsyyteen. Hänen puheensa olivat niin pitkiä, tyhjänpäiväisiä ja tylsiä. Hänen poikansa, John ja Alex, asuivat myös valtakunnassa. He molemmat olivat hyvin kateellisia serkkutytylleen, koska hän oli heitä parempi ihan kaikessa! Koska pojat eivät yhtään pitäneet tytöstä, he alkoivat kutsua häntä nimellä "Rockimo", koska, niinkuin kerroimme, hän rakasti rockmusiikkia. Hänen oikea nimensä oli Karoliina, mutta eräänä päivänä hän päätti näyttää pikkumaisille serkuilleen ja alkoikin ylpeänä kantaa lempinimeä Rockimo.

Eräänä päivänä Kuningas Henri Cat sairastui vakavasti. Hän oli niin sairas, että lääkäri sanoi, että hänellä on enää kuukausi elinaikaa. Mutta yksi ratkaisu saattoi olla olemassa: jos joku löytäisi harvinaisen kukan, joka kasvoi jossain syvässä rotkossa, kuningas voisi pelastua.

Tällä kukalla, "Elämän Ruusulla", oli tuoksu, joka voisi parantaa hänet.

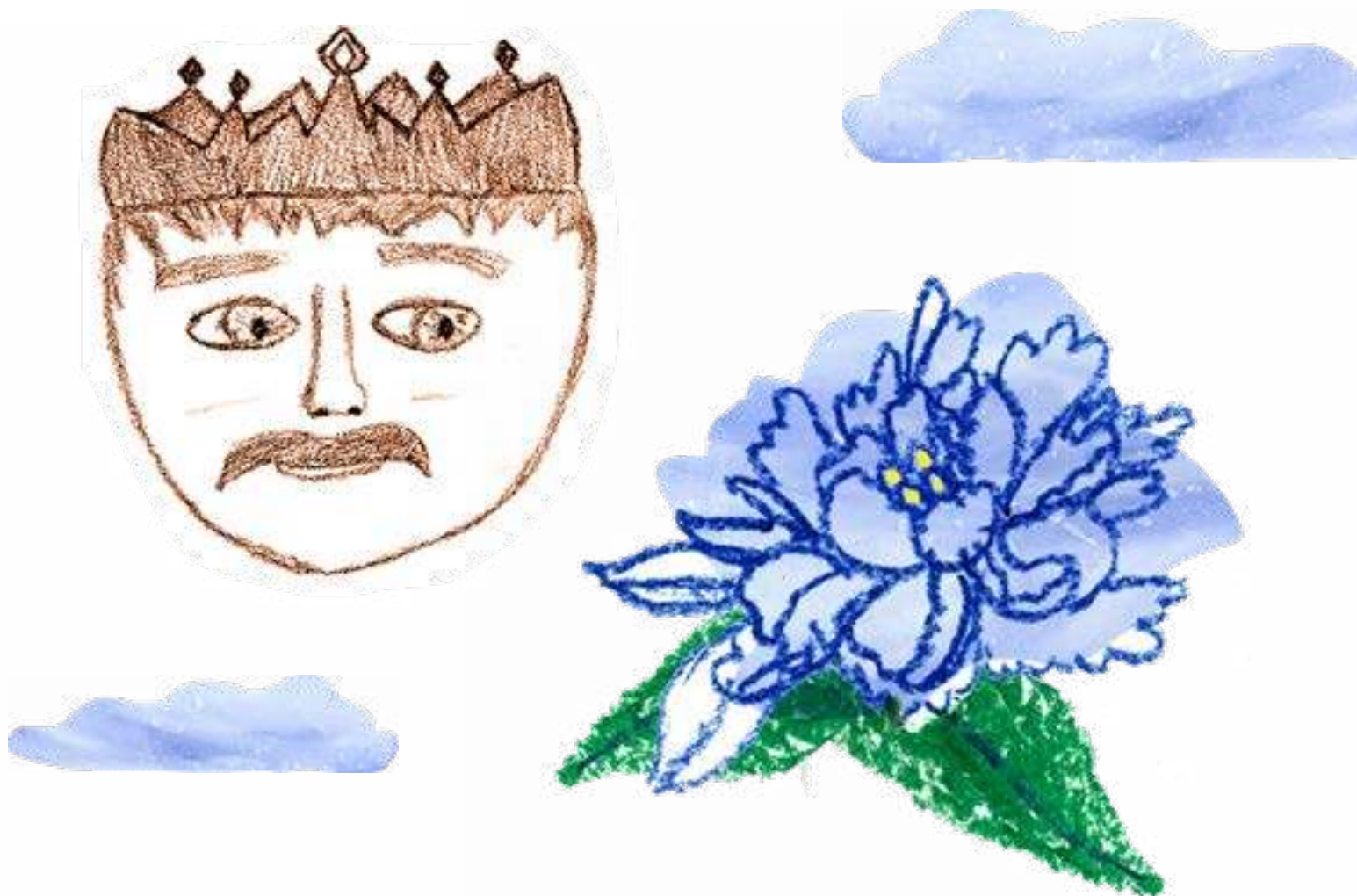
Kukaan ei tarjoutunut auttamaan paitsi Rockimo. Niinpä hän epäröimättä otti pölyisen vanhan moponsa ja laittoi kypärän päähänsä.

Mutta kuultuaan Rockimon lähteneen etsimään kukkaa, Jaarittelija lähetti heti poikansa Johnin ja Alexin noutamaan hänet takaisin. He onnistuivat pysäyttämään tytön ennen linnan ulointa porttia.

John ja Alex toivat tytön isänsä eteen. "Miksi pysäytitte matkani?" Rockimo kysyi raivoissaan. "Te ette olleet tarpeeksi rohkeita lähteäkseen etsimään Elämän Ruusua... miksi estätte minua lähtemästä?"

"Emme voineet päästää sinua menemään, koska äitisi on hyvin huolissaan. Jos olisimme kertoneet hänelle, että olit lähtenyt seikkailemaan, voit kuvitella sen ylimääräisen huolen, mikä hänellä olisi. Jätä tämä meidän käsiimme!" Jaarittelija vastasi arvovaltaisesti.

Jaarittelija ei halunnut kenenkään löytävän tuota kuuluisaa ruusua, koska itse asiassa hän halusi veljensä, Kuningas Henri Catin, kuolevan: hän halusi valtaa ja tulla itse kuninkaaksi.

"Tahdon nähdä äitini", vaati Rockimo.

"Hän on isäsi luona eikä halua tulla häirityksi. Siksi on minun vastuullani huolehtia tästä ongelmasta. Ja kuten tiedät, sellaista elämä on: me miehet olemme parempia hoitamaan tällaisia asioita, olemme rohkeita ja vahvoja, kun taas naiset ovat vain herkkiä valittavia kotirouvia. Me olemme kunnianhimoisia ja kestäviä. Tiedämme, kuinka taistella ja..."

Rockimo ei enää kuunnellut tuota pitkää unettavaa puhetta, jonka hän osasi jo ulkoa. Se ei enää saanut häntä edes kiukustumaan.

Mutta Rockimo ei tiennyt, että hänen setänsä oli eristänyt hänen vanhempansa niin, ettei kukaan voinut saada heihin yhteyttä. Sitäpaitsi kukaan muu kuin hän ei tiennyt, missä he olivat.

"No niin, rakas veljentyttöni, minä käsken sinua pysymään linnan tornin huoneessa, kunnes me löydämme ratkaisun.

Älä ole huolissasi, kaikki tavarasi tuodaan sinne.”

Päivät kuluivat eikä Rockimo kuullut mitään Jaarittelijasta. Hän pyysi vartijoita viemään hänet setänsä luo, mutta he kieltäytyivät. Lopulta Rockimo tajusi, ettei hänen setänsä aikonut lähettää ketään etsimään Elämän Ruusua. Hän ymmärsi, että setä odotti vain hänen isänsä kuolemaa ottaakseen kruunun ja vallan itselleen. Rockimo halusi tehdä jotain, mutta tunsi olevansa ansassa ja avuton: kuinka hän pelastaisi isänsä, jos ei onnistuisi pakenemaan tornista?

Eräänä aurinkoisena päivänä Rockimo istuskeli parvekkeella. Hän näki hämähäkin verkkoon juuttuneen pienen leppäkertun, joka taisteli päästäkseen siitä irti, ennen kuin päätyisi lähestyvän tarantellan saaliiksi.

Viime hetkellä Rockimo veti sievän leppäkertun irti verkosta. Mutta yhtäkkiä leppäkerttu muuttui keijukaiseksi. Se oli hyvin kimaltava ja suloinen ja sillä oli punainen silkkimekko, jossa oli mustia täpliä sekä jalokivin koristellut hopeiset kengät. Rockimo oli sanaton.

“Olen leppäkerttukeiju ja tiedän, missä pulassa olet, rakas Rockimo!

Kiittääkseni sinua avustasi, annan sinulle pienen pienet taikasiivet. Jos olet vaikeuksissa, voit puhalttaa niihin kolme kertaa, ja tulen avuksesi. Niillä et kuitenkaan voi lentää.”

“Kiitos, rakas keiju, kiitos kaikesta! Hädän tullen käännyn puoleesi!”

Keiju muuttui jälleen leppäkertuksi ja lensi korkealle taivaalle.

Seuraavana yönä Rockimo päätti paeta tornista, jotta voisi lähteä etsimään Elämän Ruusua. Hänen suunnitelmanaan oli etsiä Ruusua öisin, ja palata torniin ennen auringon nousua, etteivät vartijat huomaisi mitään.

Hän sitoi köyden mekoista, joita hän ei koskaan kuitenkaan käyttäisi, otti kypäränsä ja laskeutui köyden avulla alas. Maahan päästyään hän käveli hiljaa kauemmas palatsista, ja puhalsi sitten kolme kertaa keijun antamiin siipiin.

“Miten voin auttaa sinua, rakas Rockimo?” kysyi keiju. Rockimo selitti suunnitelmansa ja keiju vastasi: “Jotta voisit matkata nopeasti, muutan vanhan moposi mukavaksi lentäväksi moottoripyöräksi. Nyt siinä on tehokas moottori ja isot siivet. Lisään kypärääsi myös taikalasit, joiden avulla näet matkojen päähän. Tässä sinulle myös hansikkaat.”

Keiju taikoi myös Rockimon takin mustaksi nahkatakiksi ja muutti hänen kenkänsä punaisiksi saappaiksi. Siten Rockimolla oli mukavat ajajan varusteet, jotka sopivat täydellisesti yhteen housujen kanssa, mitkä hänellä oli yllään tuona päivänä.

“Ai niin, muistathan”, keiju lisäsi, “että moottoripyöräsi siivissä ei ole taikaa keskiyöstä auringonnousuun. Joten älä tuhlaa aikaasi mihinkään. Pidä kiirettä!”

Moottoripyörä oli valmiina, ja niin Rockimo istahti hajareisin pyörän päälle ja hätkähti, kun näki siipien työntyvän esiin. Pyörä nousi taivaalle ja otti suunnan kohti pohjoista.

Kypärä päässään ja taikalasit silmillään Rockimo näki isoja julisteita kaupungin laidalla kaukaisessa maassa.

Mainoksessa luki "ELÄMÄN RUUSU - TULKAA RUNSAIN JOUKOIN."
Julisteissa mainittiin myös tapahtuman aika ja paikka.

Kun hän saapui perille, Rockimo huomasi, että tapahtuma oli rock-konsertti, ja yhtye oli nimeltään Elämän Ruusu. Hän tiesi, että hänellä oli tärkeä tehtävä suoritettavanaan, mutta ei voinut vastustaa kiusausta kurkistaa sisään: hän oli unelmoinut tällaisesta rock-konsertista jo vuosia! Väen paljoudessa tuli kuuma ja Rockimo otti takin päältänsä. Musiikin lumoamana hän valvoi koko yön laulaen ja tanssien. Hän tutustui konsertissa nuoreen erikoiseen naiseen, jota myös kiinnosti rockmusiikki.

Kun Rockimo huomasi, että keskiyöhön oli vain hetki, hän pakeni, puki nahkatakkin päälleen, nousi lentävän moottoripyöränsä selkään ja ehti juuri ajoissa tornihuoneeseensa.

Aluksi hän oli hyvin helpottunut, koska oli onnistunut pakenemaan tornista vartijoiden huomaamatta, mutta pian syyllisyys alkoi nostaa päätään hänen sydämessään... Toden totta, hänellä oli ollut todella hauskaa, mutta hän ei ollut onnistunut löytämään Elämän Ruusua, jota hänen isänsä niin kipeästi tarvitsi.

Seuraavana yönä Rockimo kutsui keijun ja kertoi tälle, mitä oli tapahtunut. Tämä oli hieman hämmentynyt. Keiju ymmärsi, että Rockimoa repi toisaalta halu pelastaa hänen isänsä ja toisaalta halu maistaa vapautta, jota hänelle ei koskaan oltu suotu.

Keiju selitti Rockimolle, että hänen nahkatakkinsa oli itse asiassa taikatakki, joka pystyi suojelemaan häntä kaikenlaisilta loitsuilta. Koska Rockimo oli riisunut takkinsa, musiikki oli lumonnut hänet. Rockimo ei kertonut keijulle nuoresta naisesta, jonka hän oli tavannut konsertissa.

Aamunkoitteessa Rockimo puki jälleen nahka-asunsa ja punaiset saappaansa, pakeni ikkunasta samaan tapaan kuin edellisenäkin päivänä, hyppäsi pyöränsä selkään ja lähti matkaan. Lasit puettuaan hän suuntasi tällä kertaa kohti etelää.

Eräässä toisessa kaupungissa hän näki jo kaukaa julisteen, jossa luki: "ELÄMÄN RUUSU - JALKAPALLON MESTARUUSOTTELU. Voittajille suuri palkinto - Elämän Ruusu".

Rockimo saapui stadionille, jossa mestaruusottelu oli meneillään. Hän päätti jäädä katsomaan sitä. Hän oli todella yllättynyt, kun tapasi siellä tytön, johon oli tutustunut edellisillan konsertissa.

He katselivat loppuottelua yhdessä. Rockimo odotti nähdäkseen, oliko palkintona todella se Elämän Ruusu, jota hän oli etsimässä. Mikä pettymys, kun hän ymmärsi, että palkinto olikin vain ruusunmuotoinen kultainen pokaali.

Hyvin allapäin Rockimo suuntasi uloskäyntiä kohti. Hänen uusi ystävänsä huomasi, että tyttö ei voinut hyvin ja kysyi:

“Miksi olet surullinen, Rockimo? Etkö pitänyt jalkapallopelistä?”

“Voi, kyllä pidin! Todella paljon! Mutta luulin löytäväni oikean Elämän Ruusun täältä. Näetkös, isäni, Kuningas Henri Cat, tarvitsee sitä kasvia niin paljon...”

Rockimo kertoi tytölle koko tarinan. Liikuttuneena Rockimon luottamuksesta, tyttö, jonka nimi oli Grace, alkoi kertoa omaa tarinaansa. Häinkin sattui olemaan prinsessa, mutta hänen isänsä oli hylännyt hänet, koska tyttö ei ollut noudattanut kuninkaallista protokollaa ja koska tällä oli isän mielestä “maskuliinisia” ja “rahvaita” tapoja ja asenteita.

Juuri kun Grace oli paljastamassa Rockimolle, että Elämän Ruusu kasvoi kanjonissa, joka oli hänen isänsä valtakunnassa, Rockimo huomasi serkkunsa Johnin ja Alexin. Silloin Rockimo juoksi niin kovaa kuin pystyi moottoripyöränsä luo, etteivät serkut huomaisi hänen karanneen linnantornista. Hän ei edes ehtinyt sanoa näkemiin Gracelle.

Palattuaan torniin vain muutama minuutti ennen keskiyötä Rockimo purskahti itkuun. Hän ei pelkästään jälleen epäonnistunut löytämään Elämän Ruusua, vaan hän oli myös menettänyt tilaisuuden tutustua paremmin tyttöön, jonka kanssa heillä oli niin paljon yhteistä. Hän ei ehkä tapaisi Gracea enää koskaan. Ja ikään kuin se ei olisi jo tarpeeksi, hän oli myös kadottanut toisen punaisista taikasaappaistaan juostessaan piiloon serkkujaan.

Mutta Grace oli löytänyt Rockimon saappaan, ja hän oli päättänyt auttaa Rockimoa ruusun etsinnässä, vaikka se tarkoittikin, että hän joutuisi kohtaamaan jälleen tyranni-isänsä.

LA ROSE
DE LA VIE

CHAMPIONNAT
DE
FOOTBALL

Mutta kuinka löytää Rockimo? Gracella oli seepraraitainen leijona Mappie, jonka hän oli saanut syntymälahjakseen. Sillä oli kyky paikallistaa kuka tahansa missä päin maailmaa tahansa. Grace ei hukannut hetkeäkään ja kutsui Mappieta napsauttamalla kolme kertaa sormiaan.

“Hei, Grace, mukava nähdä sinua jälleen. Mihin vien sinut tällä kertaa?”

“Hei vain, pikku Mappieni, voitko auttaa minua pääsemään ystäväni Rockimon, Kuningas Henri Catin tyttären, luo?”

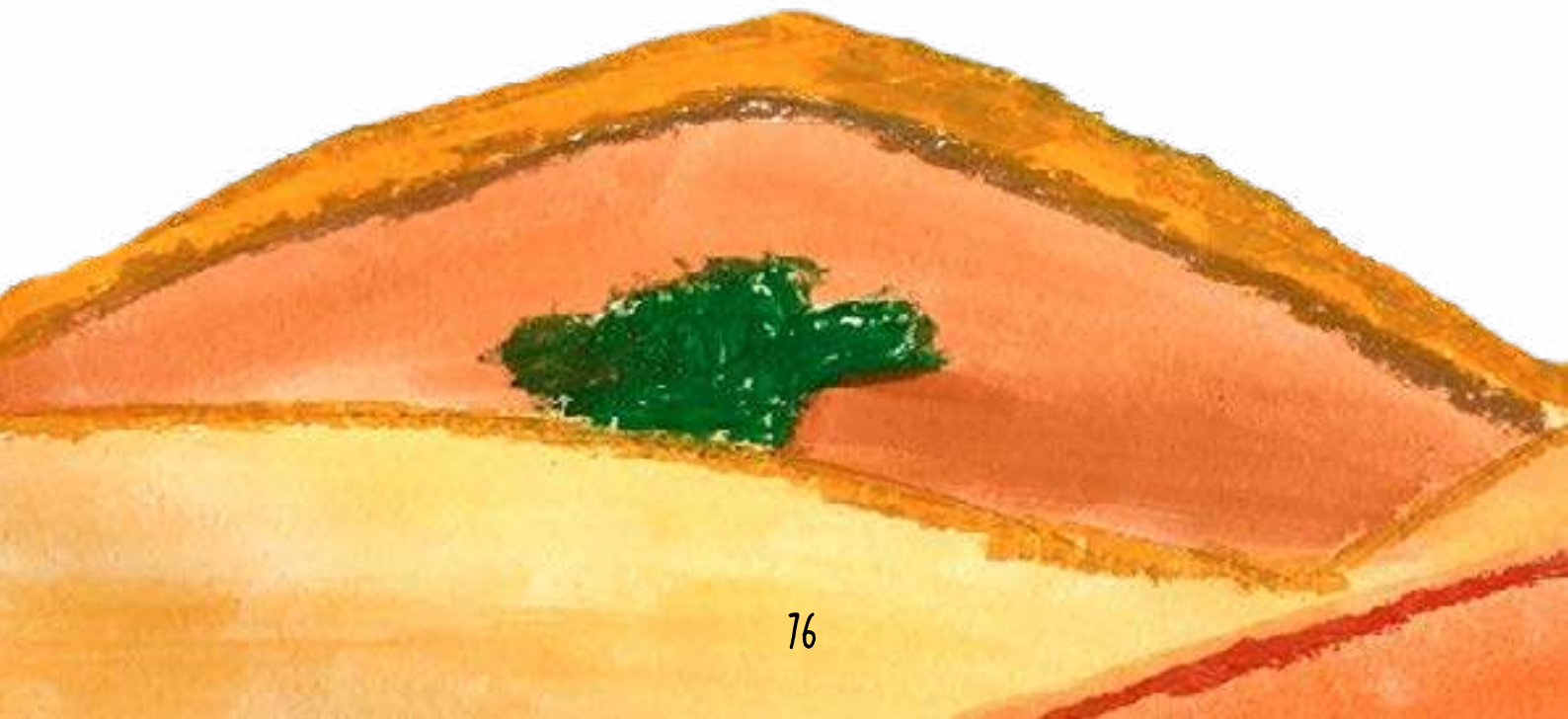
“Okei, hyppää selkääni, niin vien sinut hänen luokseen!”

Yhdessä he ylittivät metsän, joen ja vuoren. Lopulta, seuraavana aamuna, he saapuivat Kuningas Henri Catin valtakuntaan. Mappie pudotti Gracen selästään palatsin edustalla ja lähti.

Yhtäkkiä, Rockimon punaiselle saappaalle laskeutui leppäkerttu. Välittömästi se muuttui keijukaiseksi ja kertoi Gracelle, missä Rockimo oli.

Ihmeissään Grace kummasteli, kuka tämä outo otus oli: “Mutta kuka sinä olet ja kuinka tiedät, että etsin Rockimoa?”

“Olen leppäkerttukeiju. Rockimo pelasti minut pulasta ja sinulla näkyy olevan hänen saappaansa. Oletan, että olet täällä hänen takiaan.

Tässä on sinulle pari siipiä, joiden avulla voit lentää hänen parvekkeelleen. Hänen huoneensa on linnan tornissa.”

”Kiitos hyvin paljon, rakas keiju!”

Grace lähti lentoon ja laskeutui huomaamattomasti tornin ikkunan luo.

”Oi! Grace! Mutta mitä teet täällä?” Rockimo huudahti ihmeissään, kun näki ystävänsä ikkunan ääressä.

”Tulin tuomaan sinun saappaasi ja kertomaan, missä Elämän Ruusu on.”

”Voi, kiitos paljon, Grace! Olen niin iloinen saadessani saappaani takaisin”, Rockimo sanoi hämillään, kun veti molemmat saappaat jalkaansa.

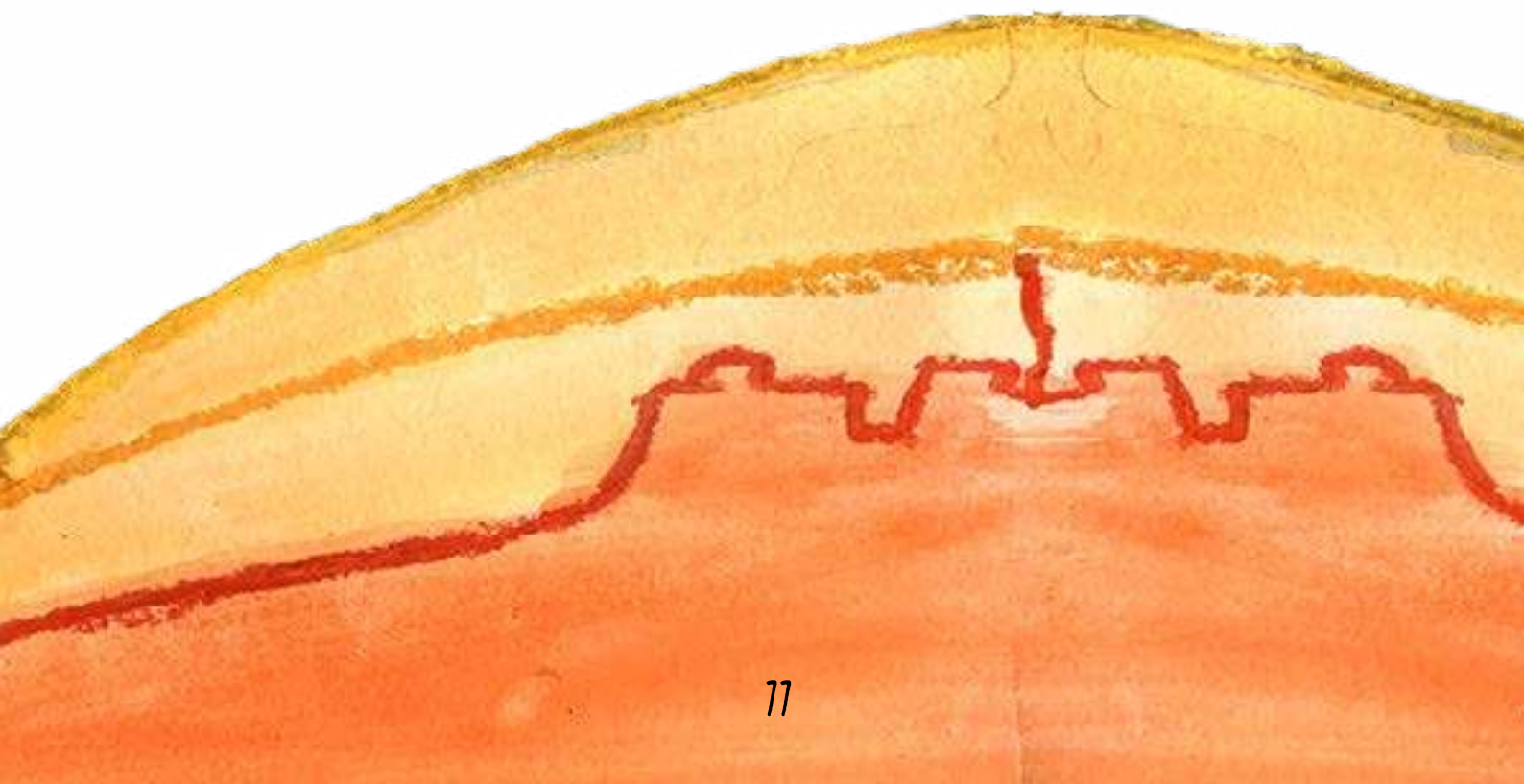
”Mutta, tiedätkö todella, missä tuo kuuluisa kukka on?”

”Kyllä. Se on isäni Junainin valtakunnassa.”

”Mutta se valtakuntahan on valtavan iso! Onko sinulla tarkempia tietoja?”

”Tiedän vain, että se kasvaa jossain kanjonissa.”

Grace halasi ystäväänsä, ja he molemmat lensivät Rockimon moottoripyörän luo ja lähtivät matkaan.

Matka Junainin valtakuntaan oli pitkä, mutta onneksi pyörä kulki kovaa ja sillä oli siivet. He kohtasivat matkalla valtavia myrskyjä ja rankkasateita. Rockimo melkein menetti ajoneuvonsa kontrollin, mutta sai hallittua kuitenkin pyöränsä täydellisesti.

Vihdoin, kiitos hänen taikalasiensa, Rockimo näki linnan. He laskeutuivat, ajoivat pientä tietä, ja jättivät moottoripyörän polun varteen pensaan taakse. Varovasti hiipien he lähestyivät valtakunnan sisäänkäyntiä ja piiloutuivat valtavan tammen taakse. He näkivät kaksi vartijaa vahdissa.

Rockimo sai ajatuksen. Hän otti Y:n muotoisen kepin, johon hän ripusti kumisen hiuslenkkinsä. Hän etsi suuren kiven ja selitti suunnitelmansa Gracelle, joka ymmärsi heti idean. Grace otti myös kepin, asetti siihen omat hiuslenkkinsä, ja toinenkin ritsa oli valmis. Myös hän poimi suuren kiven. He ottivat hyvän ampuma-asennon ja huusivat "Hei!" vartijoille, jotka yllättyneinä alkoivat kävellä puuta kohti. He eivät kuitenkaan nähneet tyttöjä.

Kun vartijat olivat tarpeeksi lähellä, tytöt ampuivat ja tainnuttivat heidät. Nopeasti tytöt riisuivat vartijoiden vaatteet ja pukivat ne päälleen, jottei heitä tunnistettaisi. Junain tai toiset vartijat eivät saisi nähdä heitä.

Pian he saapuivat aivan linnan takana olevaan kanjoniin. Siellä he näkivät valtavan ansan, joka oli oudolla kasvilla peitetty monttu. Grace tunnisti kasvin helposti, koska oli suuri luonnon tuntija. Se oli valkoinen kasvi, ruoho, jota kutsuttiin myös nimellä Ambrosia Dumosa ja joka kasvaa autiomaassa. Tämän kasvin läpi näkyi pieniä kaktuksia, joiden piikit vain odottivat jonkun lihaisaa takamusta.

He eivät tienneet, missä Elämän Ruusu tarkasti oli tässä laajassa valtakunnassa. Siksi he päättivät käyttää tätä ansaa petkuttaakseen Junainia ja saadakseen hänet uskomaan, että joku oli joutunut ansaan.

He etsivät ison kiven ja heittivät sen monttuun, mikä aiheutti oudon hälytyksen. Nopeasti he piiloutuivat valtavan piikikkään päärynäkaktuksen taakse.

Hälytyksen kuultuaan Junain lähti linnastaan ja lähestyi ansaa. Hän katsoi monttuun mutta näki siellä vain kiven. Hermostuneena hän kääntyi ympäri mutta ei nähnyt ketään. Hän halusi tarkistaa montun vielä kerran ja nojautui lisää eteenpäin.

Silloin tytöt tulivat ja työnsivät hänet monttuun.

“Auts, pistelee!” huusi Junain.

“Hei, isä! Grace täällä.”

“Oi, tyttäreni, sinäkö se olet? En tunnistanut sinua. Olen kaivannut sinua niin paljon kultaseni,” hän sanoi irroittaen piikkejä takamuksestaan. “Jospa vain tietäisit, kuinka pahoillani olen siitä, että hylkäsin sinut. En silloin tajunnut, mitä sinä olisit tarvinnut, ja olen sen jälkeen ymmärtänyt, kuinka väärässä olin. Kuinka voisin saada anteeksi?” hän sanoi äänellä, joka ei antanut aihetta epäillä hänen vilpittömyyttään. Vanha kuningas oli todella katuva.

“Oi, rakas isä, anteeksipyyntösi tulee juuri oikeaan aikaan,” Grace vastasi liikuttuneena. “Rockimo ja minä olemme etsimässä Elämän Ruusua, joka voisi pelastaa Rockimon isän, Kuningas Henri Catin.

Hän on hyvin sairas. Tiedän, että ruusu kasvaa kanjonissasi. Voitko auttaa meitä löytämään sitä?”

“Kyllä, vien teidät ruusun luo. Mutta voi voi, te ette voi poimia sitä. Erään tarun mukaan, vain joku, jolla on punaiset Leppäkerttukeijusaappaat, voi poimia tämän kukan. Muussa tapauksessa se, joka koskee ruusupensaaseen tai kukan terälehtiin, kuolee silmänräpäyksessä....”

“Sattuipa sopivasti!” Rockimo huudahti iloisena. “Minulla nimittäin on juuri sellaiset saappaat!”

Siipiensä avulla Grace nosti isänsä ulos montusta.

Vaikka isän takamus olikin hellänä piikeistä, hän opasti tytöt ruusupensaaseen. Rockimo poimi pensaan kauneimmat kukat ilman ongelmia.

Grace kiitti Junainia avusta. Tytöt kiiruhtivat nopeasti takaisin Kuningas Henri Catin linnaan, etteivät ruusut ehtisi lakastua.

Mutta miten saada selville, missä hänen isänsä oli eristettynä? Grace kutsui Mappien takaisin ja pyysi sitä paikallistamaan Rockimon isän. Leijona selitti, että kuningas oli linnan vankityrmässä.

Sillä aikaa kun Grace vei sedän huomion muualle kertomalla jotain keksittyä tarinaa, Rockimon onnistui laskeutua alas vankityrmään niin, etteivät serkut nähneet häntä vaan leikkivät iloisesti linnan takapihalla.

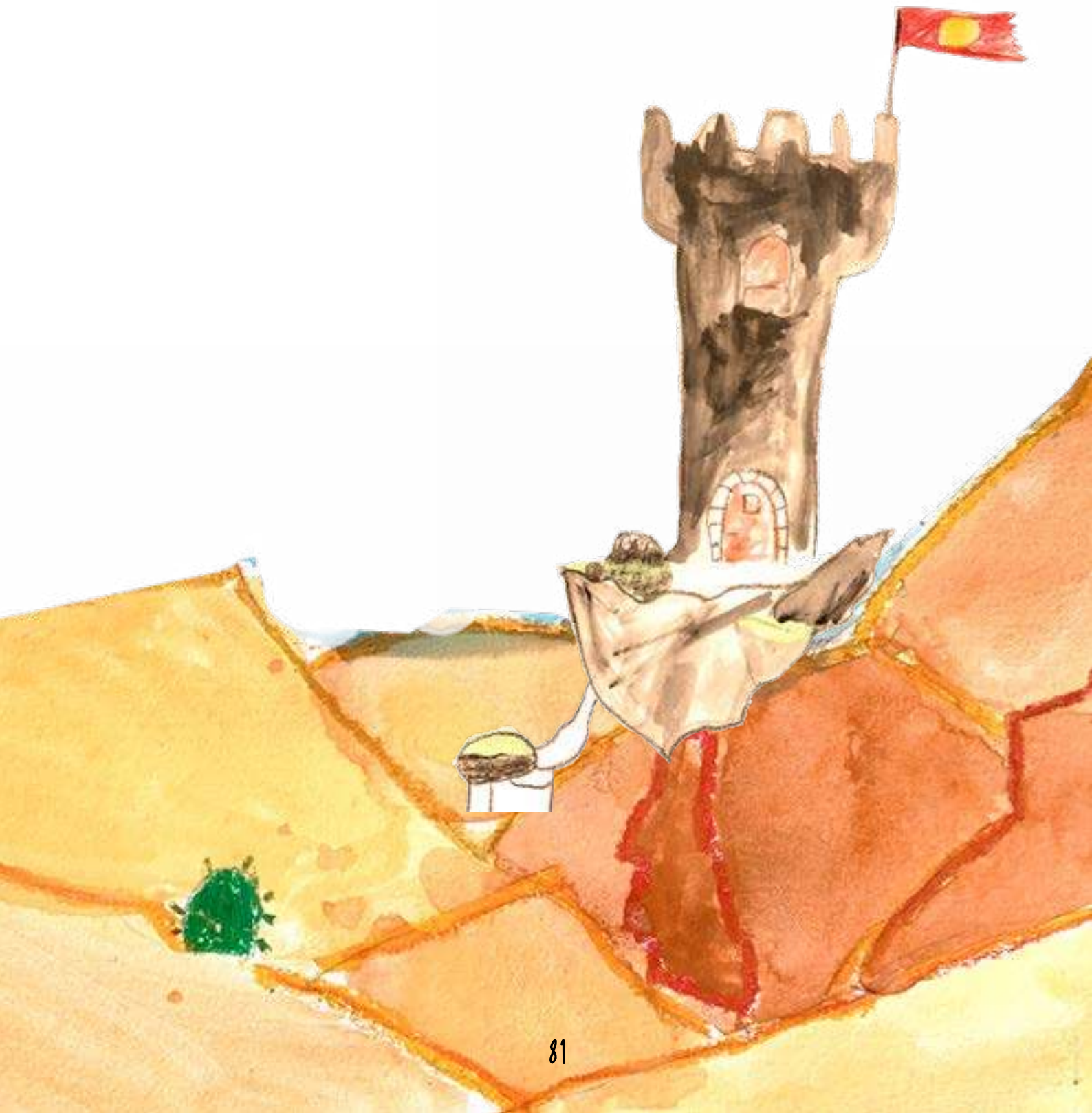
Rockimo löysi isänsä maassa makaamassa, kuolemaisillaan. Hän tuskin hengitti enää. Hänen äitinsä, joka itki polvillaan kumartuneena isän puoleen, nosti päänsä nähdessään Rockimon. Äiti hyppäsi Rockimon kaulaan helpottuneena saadessaan tyttärensä takaisin.

Nopeasti Rockimo kyykistyi alas. Hän antoi isänsä haistaa Elämän Ruusua, ja elämä palasi välittömästi kuninkaaseen.

Rockimo kertoi vanhemmilleen, että Jaarittelija oli lukinnut hänet linnan torniin ja että Jaarittelijan pyrkimys oli päästä valtaan. Hän kertoi myös kaikki seikkailunsa, joiden kautta hän saapui pelastamaan vanhempansa.

Mutta heillä ei ollut aikaa rupertella, sillä heidän täytyi mennä nopeasti Gracen ja hänen setänsä luo.

Jaarittelija hypähti peloissaan askeleen taaksepäin nähdessään veljensä. Hän luuli näkevänsä kummituksen. Hän ihmetteli, miten oli mahdollista, että Rockimo ja hänen vanhempansa olivat kaikki yhdessä hänen edessään. Kauhuissaan hän juoksi ulos linnasta, kutsui poikansa, ja he pakenivat kaikki yhdessä valtakunnasta taakseen vilkaisematta. Siitä päivästä lähtien heistä ei kuultu hiiskaustakaan.

Ylpeinä tyttärestään ja siitä mitä tämä oli saavuttanut, Henri Cat ja hänen vaimonsa päättivät kruunata hänet. Hän olisi heitä paljon parempi hallitsija tässä valtakunnassa.

Grace ja Rockimo pitivät edelleenkin yhteyttä. Gracesta oli tullut Junainin valtakunnan kuningatar, koska myös Junain oli ollut häikäistynyt tyttärensä sankariteoista.

Grace ja Rockimo saivat yhdessä aikaan uudenlaisen maailman, uudenlaisen tavan elää, jolloin myös tytöt pystyivät matkustelemaan, rakastamaan rockmusiikkia, pelaamaan jalkapalloa, tekemään omat elämän valintansa, pukeutumaan kuten halusivat ja tekemään kaiken sen täysin vapaina ja ilman arvostelua.

Puu-Rusko, Aktiivinen Alexandra, Nestori ja Peto sekä Rockimo syntyivät meidän ylevästä ja maagisesta yhteistyöstämme:

Melania Zamfir ja Raluca Popescu (opettajat, Romania),

Christina Makaridou ja Diamanto Nikou (opettajat, Kreikka),

Tuula Heikkinen (opettaja, Suomi),

Elodie Rougier (opettaja, Ranska),

Maria Jose Martina Gonzales (AIFED, Espanja),

Monica Pomero ja Noemi Marchionatti (Bluebook, Italia),

Elisa Terrazzino (kuvittaja, Italia),

Nathalie Van Dillen ja Vanessa Lannette (Vayres'n kaupunki, Ranska),

Yasmina-Délila Nakib (Aux Couleurs du Deba, Ranska),

Laura Carpentier Goffre (kirjailija, Aux Couleurs du Deba, Ranska)

JA SEURAAVAT OPPILAA T:

Romania: Simona H., Livia S., Daniela O., Alexandra S., Oana C., Tudor G., Cristina M., Iuliana D., Ștefania H., Bianca O., Otilia G., Liviu S., Fabiana F.

Kreikka: Emre A., Kalliopi A., Nour V., Athanasios V., Konstantinos G., Aggeliki G., Marios G., Esna I., Georgios K., Georgios K., Peristeris K., Vaggelis L., Chrisafis M., Gkiouner M., Paschalis M., Alexandra M., Anastasia S., Dimitrios T., Nikolaos X., Lefteris E., Souleiman X.

Suomi: Selma E., Aamu H., Lilja L., Peppi V., Hedda H., Joonatan H., Maxwell S., Agustina H-V., Joel H., Kariom K., Sylvia Ö., Liinu L., Ilona O., Wilhelmiina O., Onni P., Silja T., Petra N., Siiri T., Otava T., Aaro V., Leo W., Ada T., Isla R., Anna K., Tuuli K., Kira K., Cindy W., Santeri H., Mirtel J., Aura N.

Ranska: Léo V., Jules D., Angel V., Jhon D. H., Pauline F., Noëline G., Nathan M. C., Louise T., Marie-Chloé D. V., Lana K., Loris L., Lucas P., Anyssa P., Raul R. R., Pauline S., Léo T. R., Luka T. L., Emma V., Madeleine B., Zoé B., Solal G., Quentin G., Charlotte H., Ludivyne L., Nila L., Nelly T.

This work is under the Creative Common License:
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0
International (CC BY-NC-ND 4.0)

Ranskan, Romanian, Suomen ja Kreikan koulujen opiskelijat kirjoittivat muunnetut tarinat klassikkosaduista Lumikki, Tuhkimo, Kaunotar ja Hirviö sekä Prinsessa Ruusunen.

Nämä uudet versiot herättävät tarkastelemaan tyttöjen ja poikien asemaa ja paikkaa yhteiskunnassamme.

Puu-Rusko, Rockimo, Nestori ja Peto sekä Aktiivinen Alexandra eivät epäröi haastaa perinteisiä ajatusmalleja.

Onko olemassa sukupuolivärittyneitä rooleja? Täytyykö tyttöjen olla lempeitä, kilttejä ja hauraita ja poikien brutaaleja, tunteettomia ja voimakkaita?

Mitä mahdollisuuksia meillä on rauhan ja oikeudenmukaisuuden edistämiseksi yhteiskunnassamme?

Siinä on tämän upean satukirjan suuri sanoma, ja se kannattaa lukea moneen kertaan lasten kanssa.

Tämä projekti on rahoitettu Euroopan komission tuella. Tämä julkaisu heijastaa vain kirjoittajan näkemyksiä, eikä komissiota voida pitää vastuussa julkaisun sisältämien tietojen mahdollisesta käytöstä.